Řečické zajímavosti

Číslo 4
Ročník: XXXVIII **Datum: 18. 12. 2013** **Cena výtisku: 10,- Kč vč. DPH**

Všem našim spoluobčanům přejeme krásné a pohodové prožití vánoc, v novém roce 2014 hodně zdraví, štěstí, osobní a rodinné pohody.

Redakční rada ŘZ

150 let řečické školy

Sobota 21. září byla ve znamení oslav kulatého výročí místní školy, která se na tuto akci připravovala dlouhou dobu. Četné návštěvníky přivítala upravená a vyzdobená budova vyplněná materiály z historie školy od dobových fotografií a plánů budov až po seznamy absolventů a ukázky jejich prací.

Zahájení oslavy nám trochu zkomplikoval déšť, a tak jsme začali s menším zpožděním, ale zcela zaplněná plocha víceúčelového hřiště i tak nebyla zklamána. Zahájení se zúčastnili též vzácní hosté v čele s předsedou Senátu Parlamentu ČR panem Štěchem a poslancem Doktorem, kteří též pozdravili zaplněné auditorium.

Po krátkém proslovu starosty města pak následovalo ocenění některých zasloužilých pedagogů naší školy v čele s manžely Holubovými a Janem Frolíkem, poté byl přednesen pozdrav od partnerské školy ze švýcarského Oberdiessbachu a byl předán dar škole od starosty města, kterým je velkoplošná televize. Velký ohlas zejména u žáků školy pak měla informace o vyhlášení starostensko-ředitelského volna na následující pátek při příležitosti výročí školy. Poté již následovalo vystoupení žáků školy a zároveň se rozběhla prohlídka školních budov veřejností v rámci dne otevřených dveří. Mnozí bývalí absolventi nemohli školu ani poznat, kladně ocenili nové počítačové učebny, interaktivní tabule, šatny i tělocvičnu a jejich účelné propojení v jediný komplex a také zavzpomínali na někdejší přechody mezi jednotlivými budovami. Velkému zájmu se těšila též retrotřída, vybavená starými lavicemi, katedrou, obrazy i školními pomůckami z doby dávno minulé. Mnozí dříve narození se v těchto lavicích fotografovali a vzpomínali na svá školní léta strávená v podobných lavicích a podmínkách. Odpoledne pak zakončila hudební produkce skupiny GLOBUS2 a příjemné odpoledne pomalu končilo.

Chtěl bych poděkovat všem pracovníkům školy, kteří se na přípravě oslavy podíleli a připravili všem návštěvníkům příjemné prostředí pro jejich vzpomínání. Škole pak přeji do dalších let chápavé a moudré pedagogy, šikovné žáky i spolupracující rodiče.

Finis coronat opus
(Konec korunuje dílo)

Toto latinské přísloví mne napadlo při pohledu na právě dokončovanou kapli na místním hřbitově, která z větší části uzavírá zásadní proměnu, kterou náš hřbitov v letošním roce prošel. Po výstavbě nových chodníků, opravě a restaurování vstupní brány, opravě levé části hřbitovní zdi a jejího nového nátěru, přišla na řadu kaple, kterou po její zásadní proměně není možno ani poznat. Nové nátěry všech dřevěných a plechových částí, věžičkou počínaje přes okapy a oplechování, až po okna a dveře, ale zejména opravy a nový nátěr fasády, změnily budovu k nepoznání. Zejména kombinace barev na fasádě, která zdůraznila do té doby neviditelnou štukovou výzdobu, profilace kolem oken a vstupních dveří, proměnily budovu tak, že se stala skutečnou dominantou hřbitova a upoutá pozornost již při vstupu do brány. Firma pana Jiřího Dvořáka odvedla dobrou práci a všichni se mohou o proměně našeho hřbitova přesvědčit při blížících se svatodušních svátcích. Není to ovšem úplný konec oprav, podle počasí bychom chtěli pokračovat v opravě obvodové zdi, výměně boční brány i instalaci replik kamenných prvků, které kdysi zdobily vstupní bránu, a my je chceme vrátit na své místo. Součástí proměny hřbitova bude i nový hřbitovní řád, který upraví poměry při běžném provozu a dále jeho správce, který bude na dodržování řádu dohlížet. Místní hřbitov je poměrně hodně navštěvovaný a já věřím, že naprostá většina občanů tyto změny přivítá.

Volba newyorského starosty se dotkla i našeho města

K velmi zajímavé situaci došlo při přípravě voleb starosty v největším americkém městě a možná i světové metropoli, New Yorku. Mezi tradičními kandidáty z demokratické a republikánské strany se objevilo jméno, které nápadně připomíná svůj český původ – Joe Lhota. Na tom by samo o sobě nebylo nic divného, Američanů s českými kořeny je celá řada a mnoho z nich se zejména v poslední době ke svým předkům ze staré vlasti hlásí. Zajímavé pro nás je ale i to, že podle některých informací, pocházejí předkové pana Lhoty z Kardašovy Řečice nebo jejího blízkého okolí. Na základě požadavku Českého rozhlasu jsme se snažili tyto informace ověřit v našich matrikách nebo dotazy u pamětníků, ale bohužel jsme neuspěli. Podle vyjádření pana Lhoty pocházejí jeho předkové z Jižních Čech, 120 km jižně od Prahy, což by ukazovalo na Kardašovu Řečici, ale další vyjádření hovoří o tom, že již jeho pradědeček byl newyorským hasičem, což posunuje dobu odchodu jeho předků do 19 století. V každém případě přejeme našemu krajanovi hodně úspěchů ve volbách, i když podle průzkumů veřejného mínění to tak nevypadá a nejspíše zvítězí jeho demokratický protikandidát Bill de Blasio.

Kontrolní orgány si v K. Řečici podávaly dveře

Velké množství dotací, které se našemu městu podařilo v poslední době získat, s sebou nese i velký počet kontrol, které jsou s těmito akcemi spojeny. To, že se každý poskytovatel dotace snaží poskytnuté peníze pohlídat a zkontrolovat, je věc samozřejmá a chvályhodná, ale v mnoha případech se jedná o kontroly opakované a několikanásobné, což je náročné i pro nás, protože po několika letech jsou již doklady dávno v archivu a akce je v paměti zakryta celou řadou akcí nových a pozapomenuta.

To byl i případ dostavby kanalizace do Lažan a rekonstrukce ČOV, která proběhla před čtyřmi lety s dotací od Státního fondu životního prostředí a po kontrolách a úpravách provozovatelské smlouvy s VaKem, byla i přiznána a proplacena. Přesto se v letošním roce na tuto dotační akci přijel v rámci supervize podívat i Nejvyšší kontrolní úřad, který kontroloval vše od žádosti přes výběrové řízení, smlouvy s dodavateli, stavební dozor, zaúčtování v našem účetnictví, až po dodržování finančního modelu pro provozování tohoto majetku. Kontrolu prováděli pracovníci NKÚ déle než měsíc a jsem velmi rád, že nebylo zjištěno žádné pochybení, jakkoliv byla akce velmi složitá a náročná, jak stavebně, tak administrativně. Podobně dopadla i kontrola ze Státního zemědělského intervenčního fondu na opravu lesních cest, kontrola z úřadu práce na VPP a kontrola na matrice skončila dokonce pochvalou matrikářky, což není jistě obvyklé.

Všechny kontroly jsou velmi náročné na součinnost všech zúčastněných pracovníků úřadu a já bych jim chtěl touto cestou poděkovat za jejich práci, protože je i jejich zásluhou, že žádná z kontrol nenašla větší pochybení, za které by muselo být uloženo nápravné nebo sankční opatření. Některé obce se kvůli náročnosti zúřadování těchto dotací vzdávají, ale to není náš případ. Přes velkou práci s tím spojenou již připravujeme další dotační akce od zateplení školy přes zametací stroj až po nové vybavení školních dílen.

Rekonstrukce Školní ulice

V týdnu 23. 9. – 27. 9. 2013 započaly práce na druhé etapě rekonstrukce Školní ulice v části mezi potokem a Tyršovou ulicí. Tento poměrně malý kousek byl velmi komplikovaný již při projekční přípravě, protože se zde musely dodržet připomínky všech dotčených orgánů a že jich nebylo málo. První byla ze strany policie a odboru dopravy. Jejich zástupci trvali, kvůli šířce vozovky, na jednosměrném provozu a chodníku v celé části. Provozovatel vodohospodářského majetku požadoval výměnu špatného vodovodního řadu a obnovu staré kanalizace. Telecom

požadoval překládku svých kabelů a komplikované bylo i výškové umístění vozovky a chodníků vzhledem k výškovým poměrům zejména v dolní části ulice. Práce provedla na základě výběrového řízení firma Strabag a rekonstrukce byla hotova do konce měsíce října.

Palackého ulice se změnila

Již dříve avizovaná kabelizace v Palackého ulici proběhla velmi rychle a přinesla nejen uložení elektrických kabelů do země a odstranění četných sloupů a nástřešáků, ale též kompletní výměnu sloupů veřejného osvětlení včetně svítidel a jejich zahuštění, výměnu městského rozhlasu a v neposlední řadě zcela zásadní opravu všech chodníků v této ulici. Chodníky byly opraveny včetně vjezdů do domů, odpadů vody, odvodnění, dlažby pro nevidomé a předláždění starých chodníků u firmy TUPA a přístupu k ní. Oprava probíhala velmi rychle, počasí nám přálo a vše se podařilo stihnout do zimy, i když to tak zpočátku nevypadalo.

Samotnou kapitolou pak byly terénní úpravy zelených ploch v celé ulici, které odstranily všechny staré překážky a nerovnosti a v budoucnosti umožní mnohem snazší a lepší údržbu zelených ploch. Jediné, co nám zbývá na příští rok, je osetí těchto ploch travou, protože v této době by setí nemělo smysl. Celá ulice se proměnila k lepšímu, získala čistší a přívětivější tvář a je zejména na jejích obyvatelích, aby se taková udržela i do budoucnosti, případně se ještě vylepšila.

Rozšíření veřejného osvětlení se týkalo i druhé části ulice Benátky, kde byly doplněny tři nové lampy. Ve výměně starých sloupů veřejného osvětlení bychom chtěli pokračovat i v příštím roce.

Mikroregion škole a školce

Již poněkolikáté zaměřil Mikroregion Řečicko, jehož jsme členem, svou pozornost na řečickou školu. V loňském roce přispěl na vybavení nové školní družiny a v letošním roce se jeho pozornost upřela opět na školu v našem městě. Z prostředků mikroregionu byly pořízeny nové lavice do první třídy, stoly a židle pro mateřskou školu, zabezpečovací zařízení pro mateřskou školu, videotelefony a koupelnový nábytek rovněž pro MŠ, celkovým nákladem 250 tis. Kč. Dále byl pořízen nábytek do dalších členských obcí mikroregionu – do Pleší, Doňova a Pluhova Žďáru v částce přesahující půl miliónu Kč. V letních měsících byla pak z prostředků města provedena rekonstrukce sociálních zařízení v MŠ, výměna starých boilerů a instalace nových sprchových boxů, což přispělo ke splnění požadavků hygieny na provoz MŠ.

Tělocvična dostala nový povrch

Za pomoci grantu Jihočeského kraje na obnovu tělovýchovných zařízení proběhla rekonstrukce povrchu palubovky v hale, který je po 14 letech provozu již silně opotřebován. Prvním krokem bylo zbroušení všech starých vrstev laků i barev a drobných nerovností v parketách, způsobených intenzivním provozem, a poté následovalo zatmelení všech vzniklých spár a prohlubní, další broušení a v konečné fázi lajnování všech hřišť provozovaných v hale – házená, tenis, fotbal, košíková a volejbal. V konečné fázi došlo na nátěr kvalitními tvrzenými laky, který by měl vydržet opět nejméně dalších 10 let. Celá akce trvala necelý měsíc a výsledkem je zbrusu nová podlaha haly, která umožní sportovní výkony na kvalitním povrchu.

Rok Boleslava Jablonského skončil

Divadelním představením „Vivat, Jablonský!“, které v pátek 18. 10. 2013 v Kardašově Řečici a v sobotu v Jindřichově Hradci sehráli společně spolky divadelních ochotníků z K. Řečice a J. Hradce, skončil rok, ve kterém jsme si připomněli 200. výročí narození místního rodáka básníka Boleslava Jablonského.

Jednalo se o celou řadu akcí, které započaly koncem loňského roku vydáním dvou knih z básníkova života – „Těžko jest slavíku“ od Zdenky Maršíkové a „Zaneste city mé ku klidné Řečici“ od Jana Frolíka. Po dlouhé době vydalo město důstojnou knihu – dokonce hned dvě, které svou úrovní příjemně překvapily své čtenáře a prezentovaly místní autory. Poté následovalo setkání u rodného domu v den básníkova narození, pokračovalo se návštěvou jeho hrobu a působiště ve Strahovském klášteře a věnováno mu bylo i tradiční prvomájové setkání v Masarykově háji. Hlavní oslava byla na řečickém náměstí 11. srpna za účasti opata Strahovského kláštera, baráčnických obcí i široké veřejnosti.

Divadelní představení, které na základě knihy Zdenky Maršíkové napsala Sabina Langerová, pak mapovalo zásadní okamžiky básníkova života i ukázky z jeho tvorby. Představení režíroval Jiří Langer a bylo symbolické, že ho sehráli ochotníci z jeho rodného města společně s ochotníky z města jeho studií a souboru, který nese jeho jméno. Práce při nastudování hry, která probíhala střídavě v J. Hradci a K. Řečici, oba kolektivy velmi sblížila a zejména pro naše ochotníky byla velmi poučná. Samotné představení pak příjemně překvapilo své návštěvníky a přineslo jim mimo jiné i celou řadu informací z Jablonského života a díla.

Chtěl bych tímto poděkovat hradeckému souboru v čele s manžely Langerovými za práci na hře i při jejím nastudování, oběma autorům publikací, baráčnickým spolkům, Strahovskému klášteru, kulturní komisi v čele s Karlem Slámou i široké veřejnosti, která se oslav zúčastnila. Celý rok proběhl velmi důstojně a já věřím, že naši následovníci ani v budoucnu na Boleslava Jablonského nezapomenou.

MVDr. Petr Nekut

Ještě za Rokem Boleslava Jablonského

Končí rok, který jsme věnovali jako malou splátku letitého dluhu našemu rodákovi, básníkovi Boleslavu Jablonskému. Již v předchozím roce jsme několikrát navštívili jeho hrob na pražském Vyšehradě a na rok letošní pak nachystali celou řadu akcí. Jsme velmi rádi, že desítky let opomíjený autor opět vešel ve všeobecnou známost a povědomí občanů nejenom kardašovořečických. Světlo světa spatřila znamenitá publikace z pera Zdenky Maršíkové, tisk, rozhlas i televize se připojily a průběžně informovaly o průběhu celého Roku. Zvláštní pozornost si však zaslouží jeho samotný závěr, totiž scénické čtení Vivat Jablonský. Texty sestavili a se členy spojených divadelních spolků, kardašovořečického J. K. Tyla a jindřichohradeckého Jablonského celé představení nastudovali manželé Sabina a Jiří Langerovi, pochopitelně za autorské spolupráce paní Maršíkové. A dlužno dodat, že s výsledkem vynikajícím. Bylo velkým zážitkem sledovat, jak se před námi znovu otevřela životní pouť Boleslava Jablonského se všemi zvraty, úskalími a proměnami, a to způsobem nečekaně sdělným, plastickým, výrazným a doslova okouzlujícím. Mimořádně působivá koláž umně poskládaných obrazů byla víc než důstojným završením roku, věnovaného dvoustému výročí básníkova narození, výročí motivujícímu a zavazujícímu. Patří se tedy poděkovat nejenom všem těm, kteří se podíleli na probíhajících oslavách a vzpomínkových setkáních, ale také těm, kteří se jako pozorní diváci a posluchači pravidelně účastnili těchto akcí. V závěru pak nezbývá než připojit přání dobrého a úspěšného Nového roku 2014.

Karel Sláma, předseda kulturní komise

Divadelní spolek Jablonský se neztratil

Po krátké době od společné práce na hře „Vivat Jablonský!“ se naši přátelé z Jindřichova Hradce vrátili na místní divadelní prkna s nastudováním hry Ludvíka Aškenázyho „Jak jsem se ztratil“. A byl to návrat milý, příjemný a vydařený, přesně padnoucí do adventního času. Jednoduchý příběh o ztrátě malého chlapce ve vánoční Praze a jeho bloudění po ulicích a potkávání nejrůznějších lidských figurek, ať již skutečných či pouze v jeho fantazii. Příběh byl doplněný o celou řadu dobře známých písní ze šedesátých let a měl správný rytmus a spád a zaujal naše publikum od samého začátku. Písně v doprovodu živého orchestru sklízely aplaus na otevřené scéně a rovněž herecké výkony byly místním publikem oceněny. Herci se střídali ve více rolích a kostýmech, které byly velmi náročné na přípravu i na vlastní převlékání během hry. Nápaditá scéna i režie tak podtrhla celkové úspěšné vyznění hry, kterou místní publikum na konci odměnilo dlouhým potleskem. Hra se líbila malým i velkým divákům a zanechala ve všech nezapomenutelný dojem. Příjemný večer zakončilo setkání s našimi přáteli z Jindřichova Hradce po představení a již nyní se těšíme na jejich další hru, s kterou nás v příštím roce navštíví.

Vánoční strom se rozsvítil

Adventní čas si připomínáme i v našem městě a nejinak tomu bylo i letos. V neděli 1. prosince se na náměstí Jaromíra Hrubého sešlo více než 250 účastníků, aby byli svědky slavnostního rozsvícení vánočního stromu a zahájení adventu – období očekávání a naděje.

Již v odpoledních hodinách jsme začali připravovat nezbytné rekvizity od nových praktikáblů až po rozvody elektřiny pro hudbu i stánky s občerstvením. Kolem čtvrté hodiny bylo již náměstí zaplněno a moderátor Karel Sláma přivítal účastníky a Machovo kvarteto spustilo první koledy. Poté vystoupil pěvecký sbor při místní základní škole. Kouzelná hůlka v rukou starosty města rozsvítila vánoční strom, který nám oproti loňsku opět povyrostl. Nad náměstím se proletěl též motorizovaný anděl a mezi dětmi se také procházeli bílí andělé, kteří jim rozdávali sladkosti. Občerstvení v podobě čaje, svařeného vína či medoviny, přispělo k dobré náladě a sváteční atmosféře a lidé se rozcházeli velmi pomalu a odnášeli si s sebou kouzlo předvánočního času.

Chtěl bych tímto poděkovat všem, kteří se na přípravě akce podíleli a odvedli velmi dobrou práci. Po několika svařácích jsme přišli na celou řadu nápadů, jak podobnou akci vylepšit a seznámíme vás s nimi příští rok.

E.ON pomohl s vánoční výzdobou

Některé nové prvky vánoční výzdoby, které se letos objeví v našem městě, jsou darem od našeho dodavatele elektřiny, firmy E.ON Konkrétně se jedná o velkou vánoční hvězdu a 200 metrů vánočních LED řetězů, které vylepší vánoční osvětlení v Mnichu, v Nítovicích i v Kardašově Řečici a zpříjemní našim občanům sváteční adventní atmosféru. Je to jistě hezké gesto, za které je třeba firmě E.ON poděkovat.

Dětská mikulášská pobavila malé i velké

Svátek svatého Mikuláše si připomnělo i naše město a uspořádalo pro děti i dospělé v sobotu 7. prosince „Mikulášské odpoledne“ v kulturním domě. Příjemně vytopený a vyzdobený sál přivítal více než 120 návštěvníků, občerstvení bylo dostatek a dobré zábavě nic nestálo v cestě. Moderátorská dvojice, v čele se Šimonem Pečenkou z televize R1 Vysočina-Jihlava, měla pro děti připravenu celou řadu soutěží, písniček i tanečků, do kterých se děti velmi rády a

ochotně zapojily, někdy dokonce i se svými rodiči. Za účast byla celá řada odměn od balónků až po různé frkačky a sladkosti, což se dětem velmi líbilo, a hlásily se do soutěží opakovaně. Mikulášský rej nabíral na obrátkách a vyvrcholil příchodem Mikuláše s čerty s nezbytným rozdáváním dárečků. Některé menší děti se sice čertů trochu bály, ale nakonec se s nimi spřátelily a veselí pokračovalo do pozdního odpoledne.

Vánoční koledy naplnily řečické náměstí

Tak trochu v novém hávu se tentokrát představily vánoční trhy v našem městě. Místo velkého podia nízké nové praktikábly, místo řady komerčních stánků ukázky starých řemesel a místo před radnicí, bylo centrum dění před přírodním smrkem uprostřed náměstí, který nám opět trochu povyrostl. Úderem třetí hodiny pak všechno začalo vystoupením pěveckého sboru Zanoty z jindřichohradeckého gymnázia, více než dvacetičlenného, převážně dívčího sboru, který navodil tu pravou vánoční atmosféru.

Přestávky mezi jednotlivými vystoupeními pak vyplňoval flašinetář – starý rakouskouherský vysloužilý voják s dobovými písničkami. Náměstí se zcela zaplnilo návštěvníky, kteří si prohlíželi ukázky starých řemesel, jako je kovář, šlejfíř, malování skla či dřevěné výrobky. Přitom se posilňovali teplým občerstvením z několika zdrojů. Děti pak obdivovaly zejména živé ovečky a kozy v ohradě, pečlivě hlídané Janou Chvojkovou a Eliškou Vítovou, a krmily je připravenou mrkví či jablky. Program pak pokračoval troubením a koledami Machova kvarteta a křtem nové knihy místního rodáka básníka Jana Frolíka, jehož sbírka „Sardinku znal jsem rozpustilou“, obsahuje krátké, vskutku „rozpustilé básničky“- limeriky, které pobaví malé i velké. V průběhu odpoledne se na nás přišlo podívat i sluníčko, které jsme již dlouho neviděli a pozvedlo všem již tak dobrou náladu a pohodu, která se na náměstí vytvořila. Vrcholem odpoledne pak byla nová vánoční koleda, složená Petrem Žižkou a zpívaná Bárou Volfovou za doprovodu početného sboru složeného z členů místního divadelního spolku. Tóny písně oslovily početné publikum a naplnily jejich srdce i duše tou pravou vánoční náladou, kterou si pak odnášeli s sebou domů. Na závěr třeboňští divadelníci sehráli představení s názvem „Jak tomu tehdá bylo v Betlémě“. Vánoční pohoda pokračovala i nadále, a lidé se rozcházeli velmi pomalu a neradi.

Chtěl bych tímto poděkovat všem členům kulturní komise, kteří se na úspěšném průběhu akce podíleli a přispěli pak k pravé vánoční náladě. Úspěchem skončil i odchyt jedné z koz, která na závěr přeskočila ohradu, ale nám se podařilo ji obklíčit a vrátit jejímu majiteli.

Trhy se zkrátka povedly.

Mladí muzikanti pohladili po duši

Pondělní předvánoční odpoledne 16. prosince bylo v místní základní škole vyhrazeno koncertu žáků pobočky lidové školy umění, kteří předvedli něco z toho, co se za první školní pololetí naučili. Zcela zaplněná hudební třída byla svědkem vystoupení začátečníků i těch maličko pokročilých a natěšené publikum nešetřilo potleskem. Drobné chybičky byly zcela zastíněny nadšením a vervou všech malých muzikantů, kteří hráli na nejrůznější nástroje od lesního rohu přes zobcové flétny, klavír až po trubky. Nejrůznější skladbičky od rozmanitých autorů v podání našich dětí byly skutečným balzámem na duši i v této uspěchané době a potěšily jak přítomné rodiče, tak i nás ostatní, svou bezprostřední dětskou bezelstností.

Hudební vzdělání bezesporu patří do vzdělání základního a já jsem velmi rád, že u nás hudební škola funguje a jistě nejen za sebe mohu slíbit, že ji budeme podporovat i nadále. V rámci případné přestavby malé školy, o které se začíná uvažovat, počítáme s rozšířením prostor pro hudební výuku včetně menšího sálku pro podobná vystoupení. Hudební tradice v našem městě je velmi dlouhá a silná. Věřím, že současní žáci udrží tuto tradici i v dalších letech.

Hudbě zdar a té řečické dvakrát.

MVDr. Petr Nekut

SPOZ

Vítání nejmenších občánků

V sobotu 23. 11. 2013 proběhlo slavnostní uvítání nejmladších občánků Kardašova Řečice a okolních obcí do života. Děti z mateřské školy přednesly své básničky, předsedkyně Sboru pro občanské záležitosti paní Jana Chvojková po slavnostním projevu předala spolu se starostou města MVDr. Petrem Nekutem a starostou obce Pluhův Žďár Radimem Benešem kytičku a malý dárek rodičům. Přivítány byly tyto děti:

Kateřina Korbelová
Josef Kotlaba
Patrik Landstein
Jan Svoboda
Lukáš a Matyáš Hanzlíkovi
Barbora Veselá
Nina Vodrážková
Eva Kolářová
Michal Rukavička
Filip Kotaška
Štěpán Marvan
Ondřej Furták

Dětem přejeme hodně zdraví a štěstí, rodičům gratulujeme!

Zdeňka Bzonková

Jubilanti

Ve čtvrtém čtvrtletí letošního roku oslavili nebo ještě oslaví svá významná životní jubilea tito naši spoluobčané:

František Ježek
Ludmila Frausová
Jiří Srnec
František Mach
Josef Bejna
Hedvika Beníšková
František Vybíral

Marie Musilová
Marie Nováková (Nádražní)
Jiřina Pospíšilová
Marta Vašková
Marie Havlíková
Marie Nováková (Palackého)
Hana Jandová

Do dalších let přejeme všechno nejlepší, hodně zdraví a spokojenosti!

Jana Chvojková

Základní a mateřská škola…

Školní ples

Dne 22. listopadu se v rámci završení oslav k 150. výročí založení školy konal historicky první Školní ples. Již před šestou hodinou se sál začal plnit návštěvníky, na které čekal krásně vyzdobený sál spolu s malým občerstvením na každém stole. Projev paní ředitelky ples zahájil a zábava mohla začít. Celým večerem nás provázeli moderátoři z 9. třídy – Simona Bartošová a Filip Donát, kteří si vedli jako velmi zkušení matadoři. Během plesu jsme zhlédli i několik tanečních vystoupení, kdy jako první vystoupila taneční skupina Tři tečky z DDM v Jindřichově Hradci. Dále se nás žáci 5. tříd snažili naučit tanec „letkis“, 7. A třída nám zase předvedla své vystoupení aerobicu. Poslední vystoupení pak opět patřilo Třem tečkám. Všechna vystoupení sklidila bouřlivý potlesk, který si vystupující opravdu zasloužili. Parket také zaplnili rodiče s dětmi a všichni si celý ples velmi užili. Třešničkou na dortu pak pro ně byla některá z výher v malé tombole, na které se svými výrobky, jež při projektovém dni vyrobily, také podílely. Losování velké tomboly bylo posunuto na 21:30, aby se ho děti mohly také zúčastnit. První cenou byl tablet, který vyhrála jedna z našich bývalých žákyň. Celý ples proběhl ve velmi příjemné a veselé atmosféře a za to všem zúčastněným patří velký dík.

Mgr. Jana Marešová, zástupkyně ředitelky ZŠ a MŠ KŘ

Nadělování v mateřské škole

Už se milí čtenáři také těšíte na Vánoce? A na co nejvíce? Až se rozsvítí vánoční stromek a až pod ním najdete dárky, které budou jen a jen pro vás? Na to se děti z naší školky také moc těší. Je totiž krásné dárky dostávat, ale ještě krásnější dárky dávat. Každý dárek v sobě ukrývá přátelství, lásku a říká „Jsi pro mě důležitý. Mám tě moc rád. Vážím si tě. Přemýšlel jsem o tobě a o tom, co ti udělá radost.“

A co udělalo nám všem v naší školce v posledních měsících roku největší radost? Tím největším dárkem pro nás je, že došlo ke zkvalitnění prostředí, ve kterém jsou vzděláváni naši nejmenší. Došlo k tomu díky našemu zřizovateli, kterým je Město Kardašova Řečice.

Už o prázdninách jsme museli vyřešit problém s končící výjimkou udělenou na kapacitu mateřské školy 105 dětí, která nám byla udělena na dobu tří let a končí 30. 12. 2013. Proto bylo nutné navýšit sociální zařízení. A tak po prázdninách v každé umývárně a na WC přibylo pro děti jedno umyvadlo a jeden záchod. Byly vyměněny z bezpečnostních důvodů ve všech umývárnách sprchové vaničky za sprchové kouty, které nyní vyhovují svou dostupností dětem, ale i bezpečnému pohybu v umývárnách. Dále byly umývárny vybaveny novými zrcadly a věšákovými stěnami.

V říjnu bylo dokončeno zabezpečení budovy. Všechny třídy jsou vybaveny videotelefony. Nyní jsou rodiče a návštěvníci vpuštěni do budovy mateřské školy pouze po zazvonění a tím je zajištěna hlavně bezpečnost všech obyvatel školky, ale i majetku. Po dlouhé době bylo znovu obnoveno telefonní spojení mezi zaměstnanci, ale i volajícími zvenčí na pevnou linku MŠ. Byla pořízena telefonní ústředna s větší kapacitou, která je nutná ke komunikaci v rámci celého objektu školky hlavně z důvodu bezpečnosti dětí.

Do každé třídy byl pořízen jeden stůl a šest židlí, které jsou využívány nejstaršími dětmi. Dále se těšíme z nových šatniček, na které čekaly ještě tři třídy. A z nového notebooku měla hlavně radost paní učitelka Semerádová, která má na starosti naše webové stránky.

Za všechny tyto dárky městskému úřadu děkujeme, ale i za spolupráci a pomoc i při údržbě celého objektu. Dále bych ráda poděkovala hlavně paním učitelkám za vzornou péči o děti, paním kuchařkám a uklízečkám za práci, bez které by školka nemohla dobře fungovat. Děkuji také všem sponzorům, kteří přispívají k financování některých aktivit školky a pomáhají plnit přání dětí. Děkuji rodičům za spolupráci, podporu a za důvěru, kterou v nás mají. Vám všem, vážení čtenáři, přeji krásné prožití vánočních svátků a spokojený nový rok 2014.

Bc. Jana Jandová

Mikuláš

Ve čtvrtek 5. 12. 2013 nás navštívil Mikuláš s andělem a dvěma čerty. Báli jsme se moc a moc. Jak jsme uslyšeli šlehání metlou o dveře, nastalo ticho a už se pomalu otevíraly dveře. Nadechli jsme se a spustili:

ČERTÍK KOUPIL DŽÍNY,
DOVEZENÉ Z ČÍNY.
TO JE SMŮLA, NEMAJ' PÁSEK,
ANI DÍRKU NA OCÁSEK.

Mikuláš nás pochválil, v ruce držel list z Knihy hříchů. Každému přečetl jeho hříchy (domácí i školní). Věděl úplně všechno. Jak je to možné? Anděl nám rozdával dárečky. Moc se nám líbil zápich Mikuláš (chyběl nám totiž do sbírky, vyrobili jsme si čerta a anděla). Dva čerti chodili po třídě, občas zahrozili metlou, někoho si přitáhli na židličce, ale Mikuláš nedal žádné zlobidlo. Máme poslední šanci.

žáci 1. B a p. u. M. Zikešová

Jak se učíme v 1. B

Škola volá

Už jen víkend volno máme
a do školy pospícháme.
Prvňáci jdou s nadšením,
moc se těší, to já vím!

Puberťák se taky těší,
ten však ale problém řeší,
jak na sobě nedat znát,
že má taky školu rád.

Už nastaly povinnosti,
i zábavy bude dosti.
Přijdou noví kamarádi,
vždyť do školy chodí rádi.

Počítáme domečky a řetízky, hrajeme si na krále, umíme vyřešit kalamitu s vysílačkou v ruce.

Zápasíme s písmenky, snažíme se je postavit "do latě" a do řádku, ať to máme v pořádku. Už trénujeme psaní slabik.

Čteme slabiky, hrajeme Pepíka a Porouchal se telefon, skoro vždy vidíme, co visí ve vzduchu, poznáme i písmenko na zádech, které nás od p. učitelky zašimrá, skládáme trucující slabiky, vymýšlíme věty podle vzoru, pokoušíme se o prstovou abecedu.

Je to dřina, věřte nám. Ale snažíme se!

Dokážeme zamknout šatnu, přinést mléčné svačiny, taky trochu zazlobit, udělat na lavici nepořádek, ale jen malý.

Z tabule nás pozoruje a hlídá Kasoušek.

PaedDr. Milena Zikešová

Exkurzní den 1. A, 1. B a 3. tř.

Ve čtvrtek 31. 10. 2013 se konal exkurzní den. Všichni žáci naší školy ráno opustili budovu a vydali se s třídními učiteli na naplánované exkurze. Děkuji kolegyni Míchalové z 3. tř., která zajistila exkurzi do závodu TUPA. Velké poděkování patří také panu Skupovi, který nám umožnil prohlídku závodu. Děti poslouchaly naši průvodkyni Janu Jiříkovou - moji bývalou žákyni (dávno již tomu - v můj neprospěch), pozorně sledovaly, jak se z prkýnek stávají tužky. Vrtěly hlavou, jak je možné, že z prkýnka se stane kulatá, někdy i trojhranná tužka. Nepochopitelné. Měli jsme připravené drobné dárečky - vánoční šišky s mašličkou (děkujeme rodičům za jejich sběr) a hvězdičky z korálků. Podělili jsme snad všechny zaměstnance a na nikoho nezapomněli.

Po prohlídce TUPY žáci 3. třídy s p. u. Míchalovou vyšli do přírody s připravenými úkoly, pro nás prvňáčky. Spojili jsme se s 1. A p. u. Vyhlídkové a společně hledali cestu, šipky, úkoly. Všech devět úkolů jsme splnili a už už jsme se blížili ke kamarádům ze třetí třídy, kteří schovali sladký poklad a rozdělali oheň. Poklad byl v mžiku a za velkého jásotu nalezen a nastal čas opékaní špekáčků. Nějaký špekáček skončil v ohni, někdo trochu připekl chleba a rohlík, ale většina dětí si pochutnávala na dozlatova opečených vuřtech.

Rozdělili jsme spravedlivě sladký poklad, uhasili oheň, posbírali odpadky a vydali se na cestu do školy.

Nastupující listopad ukázal svoji sílu, zafoukal vítr a barevné listí se sneslo do našich hlav. Děkujeme žákům 3. třídy, kteří:

- prokázali orientační smysl a dobře čitelnými šipkami nás dovedli do cíle,
- připravili pod vedením p. u. Míchalové všech 9 úkolů a vymysleli "nepromokavou" variantu a výborný úkryt,
- dokázali ukrýt sladký poklad a odolat jeho chutím,
- připravili ohniště.

PaedDr. Milena Zikešová

Výchovný pořad pro prvňáčky

V úterý 22. 10. 2013 se žáci prvních tříd zúčastnili výchovného pořadu Veselín a Zdravěnka. Maňáska Veselína zastupoval pan Týmal a Zdravěnku p. u. Vyhlídková. Děti zpívaly písničky, odpovídaly Zdravěnce na otázky týkající se zdravé výživy a Veselínovi dokázaly popsat správné chování ke spolužákům.

PaedDr. Milena Zikešová

Trocha historie nikoho nezabije …

Řečická škola ve vzpomínkách Ivo Kozla

V roce 150. výročí otevření tzv. velké školy je dobré připomenout si z mnoha desítek řečických učitelů minulého století alespoň jednoho z těch, kteří se těšili největšímu uznání, a to bývalého ředitele Františka Kozla. V následujícím rozhovoru na něj, ale nejenom na něj, zavzpomíná jeho syn. Za zmínku přitom stojí, že se učitelskému povolání věnovaly i sestry Ivo Kozla Věra a Bohdana, manželka Eva a vykonávaly ji rovněž dvě vnučky F. Kozla (jedna z nich – Miluše Jiříčková – působila na řečické škole ještě v loňském roce). Ivo Kozel samotný se však vydal na jinou profesní dráhu, o čemž ostatně bude taky řeč. Doplnil bych jen, že v 90. letech zastával funkci řečického místostarosty a dodnes se podílí na výrobě místní pěstitelské pálenice Kardaška.

Váš otec zastával v Řečici i funkci ředitele měšťanské školy a patřil k nejváženějším řečickým pedagogům minulého století. Jak se vlastně dostal k učitelskému povolání?

Otec se narodil v Bošilci v rodině většího sedláka. Na škole ve Veselí nad Lužnicí velmi dobře prospíval a měl i přirozenou autoritu mezi spolužáky. Jeden z jeho učitelů přesvědčil jeho otce, aby ho dal na studia. A tak můj otec absolvoval učitelský ústav v Českých Budějovicích a postupně si dodělal i další odbornosti, jako byly psaní na stroji, ruština, dějepis nebo těsnopis. Učil v Jílovicích, Mazelově a ve Vitíně. Když se vrátil z 1. světové války, dostal umístění v Kardašově Řečici, kde se seznámil i s mojí matkou Marií Hesovou, a tady už zakotvil natrvalo. Byl velmi činný v pěveckém spolku Jablonský, v okrašlovacím spolku Jaromír Hrubý i mezi dobrovolnými hasiči. Jako velice schopný rétor řečnil při vlasteneckých oslavách a odhalování pamětních desek a pomníků.

Působení vašeho otce v protifašistickém odboji je známo z jiných regionálních písemných zdrojů. On se však zúčastnil i první světové války a později byl také příslušníkem našich legií v Rusku. Jak vzpomínal na toto dramatické období?

Po mobilizaci v roce 1914 narukoval do rakouské armády a byl odvelen na východní frontu. V následujícím roce se mu podařilo přeběhnout na ruskou stranu, a když ho propustili ze zajetí, vykonával různé úkoly a nakonec byl správcem statku. 17. července 1917 se začala formovat Masarykova československá armáda, otec vstoupil u Žitomiru do legií a jako rotmistr (četař) byl zařazen do 4. střeleckého pluku Prokopa Velikého. Zúčastnil se bojů u Penzy, Obšarovky, Lipjanky a u Samary. Po převratu v Rusku a po uzavření paktu Sovětů s Němci se nemohli legionáři vrátit domů nejkratší cestou, a proto obsadili téměř celou sibiřskou magistrálu, aby mohli ustoupit do Vladivostoku. Otec se zúčastnil závěrečného krytí tohoto ústupu. V roce 1920 se nalodil s dalšími 5000 vojáků na loď Amerika, která po proplutí Indickým oceánem, Rudým a Středozemním mořem přistála v Terstu. S 22. transportem se pak po šesti letech vrátil domů. 24. září 1920 byl demobilizován. Období po převzetí moci bolševiky bylo v Rusku skutečně velmi dramatické, protože revolucionáři si počínali barbarsky, a svědkem následků jejich krutých činů, např. masakrování a zohyzďování odpůrců, byl i můj otec.

Leckdo se domnívá, že děti z učitelských rodin jsou ve škole zvýhodňovány. Opak však často bývá pravdou. Dohled rodičů – učitelů na to, aby jim jejich potomci nedělali ostudu, může být pro ně značnou zátěží. Pociťoval jste podobné tlaky, když jste jako žák chodil do školy, kde učil váš otec?

Netvrdím, že jsou děti z učitelských rodin ve škole zvýhodňovány, ale stává se to, a to i v jiných oblastech, s tím rozdílem, že to není tak viditelné. Já jsem však prožil pravý opak. Otec mě učil dějepis a ruštinu. Nikdy mi neřekl, že budu vyvolaný, a já pod tlakem, abych mu neudělal ostudu, jsem se na ty předměty obzvlášť dobře připravoval. Jeho hodiny ale pro mě představovaly trauma. Doma se se mnou učil a kontroloval moje znalosti z počtů a české mluvnice. Ostatním kantorům řekl, že si nepřeje, aby mě nějakým způsobem zvýhodňovali, a to i pokud jde o kázeň.

Většinu svých školních let jste prožil v jednom z nejtemnějších období našich národních dějin, za druhé světové války. Jak se německý mocenský diktát promítal do života tehdejší řečické školy?

My děti jsme to příliš nevnímaly. Učitelé normálně učili a snažili se o to, aby děti přestaly klást eventuální riskantní dotazy. Hodiny ovšem museli zahajovat fašistickým pozdravem. Někteří to řešili tak, že při mávnutí rukou řekli dětem: „Sedněte si.“ Portréty prezidenta Beneše byly nahrazeny obrazy s Háchou, němčina se začala učit povinně a bylo zavedeno šest stupňů známkování. V roce 1944 jsme museli školu opustit, protože v nich byly ubytovány rodiny Besarabců (dnešních Moldavanů). V posledních měsících války obsadil na krátký čas dívčí školu wehrmacht. Žáci si chodili v hodinovém sledu pro úkoly do sokolovny a do hospod Modrá hvězda (bývala v místech samoobsluhy Jednoty) a Na Panské (dnes jsou zde kanceláře Agra B).

Na jeden případ, který mohl dopadnout velmi špatně, si vzpomínám. Žák školy Láďa Šik namaloval v Hradecké ulici na zem šibenici a na ní Hitlera. Při výslechu ho gestapo tak zbilo, že měl naraženou páteř a chodil pak celý ohnutý. Jeho kamaráda Františka Sejka, který kreslení šibenice jen přihlížel, přeřadili na jinou školu. Oba zachránilo před katastrofou jedině to, že se nepodařilo prokázat, že na obrázku je skutečně Hitler.

V časech Protektorátu Čechy a Morava byla většina národa ochromena strachem. V úzkém rodinném kruhu se však leckde na Němce nadávalo, mnozí tajně poslouchali i zahraniční vysílání československého rozhlasu, za což hrozil trest smrti. Nebylo riziko, že děti ve své naivitě na rodiče něco nebezpečného prozradí? Řešily se někdy na řečické škole případy takového „ideologického selhání“?

Je třeba si uvědomit, že rozhlasové přijímače mělo jen velmi málo rodin. Poslouchání bylo

navíc omezeno nařízeným zásahem – odstřihnutím krátkých vln. To provedl v sokolovně pan Linhart za přísného dohledu Němců. Ale šikovný český člověk si i v tomhle případě uměl pomoci. Rodiče rozhlasový přijímač neměli. Vysílání jsme chodili poslouchat k babičce Hesové do domu č. 120. Nejsem si vědom toho, že by se v Řečici někdy prozradil poslech nedovolených stanic. Kdo jsou místní kolaboranti, to bylo všeobecně známo, a tak si ostatní občané před nimi dávali pozor. Když poslouchání zahraničního rozhlasu skončilo, muselo se rádio přeladit na povolenou stanici.

Horší situace byla v zásobování potravinami. Byl zaveden lístkový systém, který však nemohl zajistit dostatek základních potřeb, a mnoho lidí proto trpělo bídou. Přesto hodně sedláků potraviny poskytovalo a nepředražovalo je. Obě strany přitom značně riskovaly, protože Němci často prováděli namátkové kontroly. Já jsem v létě jezdil na kole pro mléko, máslo nebo vejce do Mnichu k Čápovým, k Duškovým na baště mezi Mnichem a Ratiboří anebo do Pleší k Šindlerovým. Dnes už by to bylo nemyslitelné, protože na vesnici jsou tyto zdroje omezené.

Jak trestat žáky za nekázeň či neplnění školních povinností, to je dneska složitá otázka. Tresty používané za mého, natož vašeho dětství by dnes působily protiprávně. Připomeňte dnešním žákům, jak se dřív ve škole napravovali hříšníci.

Fyzické trestání bylo v té době normálním výchovným procesem. Používala se rákoska na zadek nebo na ruce. Trestalo se také stáním u tabule; říkalo se tomu „stát na hanbě“ a taky se to jako hanba bralo. Dalším, velmi bolestivým trestem bylo tahání za „pejzy“. Otec učitelům zdůrazňoval, aby žáky nebili do hlavy. Je přitom nebezpečí proražení bubínku, a může dojít dokonce ke smrtelnému úrazu. Na fyzické tresty docházelo, až když byli žáci příliš drzí a zpupní a neplatila na ně domluva. Mně otec nikdy nebil, ale domlouval mi, a pro mě to bylo horší, než kdybych od něj dostal ránu. Trestání ve škole jsme nepovažovali za omezování osobní svobody nebo šikanování (ten výraz jsme ani neznali) ze strany učitele.

Při této příležitosti by bylo dobré zmínit se o vzdělávacích metodách tehdejších učitelů. Byla škola na sklonku první poloviny minulého století spíš přísnější, nebo mírná?

To nemohu kvalifikovaně posoudit, protože mi chybí přesnější porovnání. Na každý předmět jsme měli učebnice a učivo, které v nich nebylo, nám učitelé diktovali do sešitů. V zeměpise jsme jako dnes používali velké mapy, v přírodopisu obrazy zvířat a rostlin. Do přírody se nechodilo, to bylo posláním skauta. Myslím, že každá doba předává dětem vědomosti, které jsou pro ně potřebné, a to je taky hlavním posláním školy. Vzpomínám si, že můj otec kritizoval po roce 1948, že žáci museli na podzim chodit na bramborové brigády. Jeden z kantorů ho za to udal a otec byl suspendován z místa ředitele. Odrazilo se to pak na výši jeho důchodu, zatímco udavač získal odměnou místo školního inspektora v Havlíčkově Brodě. V dnešní době by se otec možná divil tomu, kolik mají žáci ve školním roce prázdnin.

Které ze svých učitelů na řečické škole jste považoval za nejvýraznější osobnosti?

Každý učitel se snažil předat nám dětem co nejvíce vědomostí, a já bych nerad jednoho upřednostnil před druhým. Přesto mě napadá pan učitel Maruna, který v hodinách literatury předčítal úryvky z F. L. Věka a krásně deklamoval, až jsme uronili i slzu. Uvedl bych i pana učitele Šafránka, což byl jeden z kantorů, kteří nepoužívali fyzické tresty, ale domluvu. Byly samozřejmě předměty s uvolněnější morálkou – hudební výchova, tělocvik nebo ruční práce – v těch to mívali učitelé horší.

Přestože jste většinu ročníků na řečické škole absolvoval v časech okupace naší vlasti německými fašisty, a vašeho otce dokonce odvlekli do koncentráku, zažil jste ve školních letech určitě i chvíle, které vás potěšily. Na co vzpomínáte rád?

V posledních letech války jsme už byli silně podvyživení a trpěli kožními vyrážkami. Dostávali jsme tabletky na podporu činnosti štítné žlázy a rybí tuk. Vlastenecky cítící učitelé se nám však snažili pomoci i jinak. V roce 1944 se podařilo školským orgánům zřídit pro nás ve škole ve Stráži nad Nežárkou dětskou ozdravovnu. Byl jsem tam s dalšími 90 chlapci a 50 děvčaty. Aby

nás mohli dospělí uhlídat, byl tam velmi přísný režim. Ale strava byla výborná, i když jednoduchá. Na každý den byl předem stanovený program. Ráno a večer jsme se u jezu na Nežárce věnovali hygieně, umyli se v říční vodě a vyčistili si jí i zuby. Je zajímavé, že nikdo neonemocněl. Chodili jsme na vycházky, při jedné z nich jsme také navštívili místo, kde se vázaly vory.

Starší řečičtí občané vědí o vašich skautských aktivitách po květnovém osvobození v roce 1945, ale i o tom, jak jste se s několika přáteli snažil oživit řečické skautské, respektive junácké hnutí v roce 1968 a po listopadu 1989. Řekněte nám něco o tom, jak tato dětská a mládežnická organizace fungovala v Řečici v časech vašeho mládí, kdy děti ještě neznaly televizi, mobil či internet.

Jakousi biblí českého skautingu byla kniha A. B. Svojsíka Základy junáctví, na kterou také členové družin skládali slib věrnosti skautským ideálům. Je studnicí vědomostí o přírodě i o praktických dovednostech, rozvíjí výchovu k samostatnosti, vzájemné toleranci, úctě ke stáří a k dalším kladným vlastnostem.

Jako skauti jsme na táborech skládali odborky. To byly odznaky, které jsme získali po prověření našich znalostí ptáků, zvěře, rostlin, ale taky praktických dovedností, jako je postavení stanu, poskytnutí první pomoci nebo sjetí peřejí či propusti kánoí. Odborek bylo celkem dvacet. Nejtěžší bylo složit tři orlí péra; to už vyžadovalo pevnou vůli a umět se ovládat. Někteří z nás zůstali věrní skautským ideálům celý život. Jako jeden z příkladů uvádím obnovu altánu v Masarykově háji, kterou postavila družina vedená M. Marousem a O. Tyslbretem, a tím obhájila jednu z odborek. Je škoda, že dnešní doba se všemi svými vymoženosti rozvoji skautingu nepřeje.

Zdá se, že náročnější školní výchova, než je ta dnešní, i zkušenosti ze skauta pozitivně ovlivnily celý váš život. Jakými cestami se ubíral po ukončení řečické školy?

Rodiče mé matky bydleli v místech, kde je dnes nákupní středisko Jednoty. Protože jsem to měl do vilky, kterou si otec s matkou postavili na okraji Řečice, ze školy domů daleko, často jsem u babičky a dědouška pobýval na oběd a někdy i přes noc. Protože dědeček Karel Hes měl železářský obchod, počítalo se v rodině s tím, že po něm převezmu živnost. I když mě zajímala především technika, rodiče chtěli, abych vystudoval obchodní akademii. Důsledky byly katastrofální; ve škole mě to vůbec nebavilo. Po roce jsem nastoupil na velmi dobrou výběrovou školu pro jemnou mechaniku v Trhových Svinech, kde jsem už exceloval. I zde se tedy prokázala platnost přísloví, že všechno zlé je k něčemu dobré. Po absolvování tohoto učebního oboru jsem postoupil rovnou do druhého ročníku Vyšší průmyslové školy v Českých Budějovicích. Po maturitě jsem působil jako instruktor v dílnách a učitel odborných předmětů na Zemědělském učilišti v Třeboni. Když jsem si odsloužil vojnu, nastoupil jsem do národního podniku Lada v Jindřichově Hradci. Začínal jsem zde jako seřizovač a postupně jsem přecházel na odpovědnější pracovní posty – technologa, vedoucího technického úseku, zástupce ředitele a krátce před odchodem do důchodu jsem v Ladovce, která se už ovšem jmenovala Elitex a pracovalo v ní 515 lidí, zastával funkci ředitele. Do vedoucího postavení jsem se tedy vypracoval od samotných základů (s nástupním platem 800 Kč). Dneska by nejraději každý dělal manažera nebo vedoucího pracovníka hned po nastoupení do zaměstnání, a to je podle mě velká chyba.

Připravil Jan Frolík

Staré řečické cesty

(pokračování)

Minule jsme se zde seznámili s pravděpodobným průběhem cest, spojujících Řečici s okolními obcemi v době jejího nejstaršího osídlení, což je odhadem počátek 13. století. V té době bylo její centrum nad soutokem potoků Kardašského a Žďárského. V dnešním pokračování se zaměříme na cesty vzniklé později a dobové proměny cest stávajících.

Plynutím času se naše obec rozšiřovala i na západ za hranici danou Kardašským potokem a od soutoku potokem Řečice. Tato strana byla nazvána Horní stranou na rozdíl od Dolní strany, což byla oblast na východ od této hranice. Horní straně dominovala řada domů Horní ulice, táhnoucí se severojižně podél jejího západního okraje, dnes patřících do Palackého ulice, náměstí Jaromíra Hrubého a Tyršovy ulice. Plešská branka, jež dříve stávala u Kardašského potoka, a u níž se sbíhaly cesty od Pleší, Nítovic a Višňové, se posunula dále po plešské cestě. Stála asi v místě dnešní ulice Míru u vyústění Lomnického ulice. Višňovská cesta proto musela být za humny domů Horní ulice odbočena do dnešní Lomnického ulice. Stejně tak byla i Nítovská cesta odbočena a vústila do Plešské cesty proti Lomnického ulici.

Jižní konec Horní ulice (dnešní ulice Palackého) byl napojen na cestu od Široké kapličky, a tím i na spojovací cestu zemských stezek. Ta se stává na dlouhou dobu velice frekventovanou obchodní cestou mezi Jindřichovým Hradcem a Týnem nad Vltavou. Byla kamením štětována už v dobách, kdy se ještě o cesty příliš nepečovalo. V 17. a počátkem 18. století ji nazývali silnicí nebo též královskou cestou. Jelikož je toto označení lahodnější a především kratší, budu i já nadále používat tohoto názvu. Když tedy po této královské cestě později přijeli do Řečice vrchnostenští hradečtí úředníci za účelem prvního číslování řečických domů, tak číslo 1 získal Koželouhův dům (dnes Palackého č. 59), což byl na jejich cestě první řečický dům.

V 18. století vznikla nová cesta do Nítovic, která byla vedena od Široké kapličky při staré cikarské cestě a spojena s královskou cestou u Lustigova kříže. Asi z této doby pochází i prokopání hřbetu vrchu Kobyla u sv. Isidora. V 19. století se nová nítovská cesta stala součástí okresní silnice do Veselí nad Lužnicí. Proto dodnes Palackého ulici starší občané říkávají Veselská.

Stará cesta na Cikar vedla Palackého ulicí k Široké kapličce, překonala dnešní pastvinu Na pískách, kde se křižovala s královskou cestou, lesem V Sosní pokračovala k hrázi Velké Ochozi a odtud po trase dnešní silnice až do Cikaru. V druhé polovině 16. století nechal Adam z Hradce zvětšit rybník Velká Ochoz zvýšením jeho hráze. Náhradou za zaplavené pozemky věnoval řečické obci v té době již zrušený rybník Zrádná Bába. Obec dno rybníka rozparcelovala a jednotlivé pozemky rozdělila mezi sousedy losováním. Mezi lidmi se této části začalo říkat Lůsy. Ostatně názvů bylo více. Části blíže k Řečici se říkalo Zahrádky. Název Na pianě, jenž je mezi pamětníky používán ještě dnes, vznikl asi z toho, že rozdělení pozemků připomínalo klaviaturu piana. Počátkem 18. století se vžil i název Horní Lůsy na rozdíl od Dolejších Lůs, které vznikly, když byly rozděleny i pozemky podle potoka Řečice pod bývalou hrází Zrádné Báby až k Nádorům. Cesta do Lůs Horní strany odbočovala z Palackého ulice přibližně po trase současné silnice na Cikar až k bývalé hrázi Zrádné Báby. Dál vedla pod lesem V Sosní a vyústila do staré cikarské cesty na konci hráze Velké Ochozi ve směru k Cikaru. Trasa současné cikarské silnice vznikla koncem 18. století. Od původní cesty do Lůs se poněkud odklonila, prošla lesem a na začátku hráze Velké Ochozi se napojila na starou cikarskou cestu, přicházející zprava od Široké kapličky. Cesta mezi potokem a lesem zmizela stejně jako Dolejší Lůsy a dnes je vše zarostlé rákosím. Zmizela i stará cikarská cesta.

Na návrší na levé straně potoka Řečice stával hrad pánů z Řečice. V době jeho největší slávy byl hradní vodní příkop napájen z rybníka Zrádná Bába. Když v 16. století přebíralo město pozemek po zrušeném rybníku, byl hrad již dávno opuštěný a zpustlý. Pro řečické sousedy se stal především zdrojem stavebního kamene. Od Řečice k němu vedla pouze polní cesta, avšak

po prokopání hradního návrší koncem 16. století se začala více využívat jako cesta do polí nazývaných V Matoušovských a do Babek. Vytěžený materiál byl zároveň použit opodál ke stavbě hráze Nového obecního rybníka. V třicátých letech minulého století byla na stráni při této cestě postavena odloučená řečická čtvrť Habeš. Její jméno bylo zvoleno jako protest proti právě v té době probíhajícímu barbarskému přepadení Etiopie (tehdy Habeše) vojsky fašistické Itálie.

Severní část Horní ulice (dnes Tyršovy, předtím Růžové) byla neprůjezdná, jelikož byla zakončena napříč položeným Krajnovým statkem. K Obecnímu rybníku či na Kopeček se muselo jezdit dnešní Lomnického ulicí. Lidé si ale začali cestu zkracovat průchodem přes Krajnů dvůr, takže nakonec, asi po dohodě radnice s majitelem, došlo k uvolnění cesty. Od té doby byl Krajnů dům nalevo a Krajnova zahrada napravo od cesty.

Z farského dvora vedla soukromá cesta přes dnešní pozemek Nevy směrem k Obecnímu rybníku. Mnozí řečičtí starousedlíci si ještě dnes vzpomínají na její poslední pozůstatek, jímž byla pěšina mezi ploty Nekutovy továrny a Vodrážkových sádek, od Husovy ulice k hrázi rybníčku Zrcadlo, která pěším zkracovala cestu mezi Kopečkem a centrem města. Tato farská cesta pokračovala po hrázi Obecního rybníka a dále do farských polí u Lhoty. Současná silnice na Višňovou a dále na Dírnou byla postavena v polovině 19. století. Řečici opouští Tyršovou ulicí a od hráze Obecního rybníka využívá bývalou farskou cestu. Před Lhotou přechází na Hraniční cestu, prochází Lhotou a za ní se napojuje na cestu od Pleší k Višňové. Stará višňovská cesta podél Oseckého lesa je poté opuštěna a dnes je z ní využita jen její část jako polní cesta. Hraniční cesta byla polní cesta od Lhoty až k vrchu Kobyla, vymezující hranici mezi řečickým a plešským katastrem. Dodnes se zachovala celá její část od Hraničníku až po Kobylu. Její součástí byl i kamenný „Taliánský“ most nad železniční tratí u Lhoty, zbouraný při její elektrifikaci.

V místě, kde stojí řečický zámek, stával na Dolní straně při žďárské cestě pivovar, patřící pánům z Hradce, kteří jej počátkem 16. století získali od řečické obce. K zásobování a dopravě piva mezi Hradcem a Řečicí byla vytvořena tzv. Pivovarská cesta, jež byla v podstatě druhou cestou spojující Řečici s Mnichem. Vycházela od pivovaru asi z místa, kde se dnes nachází východní strana zámku a křižovala se s původní žďárskou cestou, která tehdy procházela územím dnešního zámeckého parku. Pivovarská cesta pokračovala dále jihovýchodním směrem přes pastviny a asi tam, kde je dnes přejezd železniční tratě v ulici Háječek se přiblížila k údolí Žďárského potoka. Údolí potoka překročila někde v místech dnešního železničního náspu a směřovala k Mnichu. V první třetině 15. století Menhart z Hradce, jemuž patřila řečická Dolní strana, založil rybník Velký. Po této době byla pivovarská cesta vedena po jeho hrázi, takže doprava po ní již nemusela zdolávat strmé svahy Žďárského potoka. Úsek cesty od Kozlů až k státní silnici na Hradec se dochoval až do druhé poloviny 20. století. Do hradecké silnice vústila asi v polovině vzdálenosti mezi železničním přejezdem a vrcholem stoupání silnice u Kněžské kapličky. Pokračování této cesty z druhé strany silnice se nedochovalo. Jediný úsek Pivovarské cesty, jenž přežil do dnešních dnů, je až polní cesta, odbočující vpravo od silnice na Mnich těsně před přejezdem železniční tratě. Tato cesta pokračuje dále až ke kamenným Božím mukám s klekadlem, kde se spojovala s Hamrovou cestou. Dál na Hradec se jezdilo po již zmíněné cestě přes Mnich, sv. Barboru a Děbolín. Do Hradce procházela přes vrch sv. Jakuba a po mostě přes Nežárku k Nežárecké bráně.

Příště proberme další zaniklé i současné cesty a své putování po starých řečických cestách ukončíme.

Václav Maršík

(pokračování příště)

Postřehy z historie cestování

Od nejstarších dob se lidé, ať už je k tomu vedly jakékoli důvody, vydávali na cesty pěšky. Ještě v 19. století uváděly rozcestníky vzdálenosti obcí, měst či jiných míst, která mohla být cílem poutníků, v hodinách chůze. (Jedna hodina chůze představovala vzdálenost 4,5 km.) Takto cestovali do světa na zkušenou tovaryši, kterým to dokonce „cechovní řády vandrovní" nařizovaly, čeští šumaři, slovenští dráteníci, kejklíři, studenti i tuláci všeho druhu. Na počátku 19. století se pěší cestování pod vlivem osvícenství dokonce stalo všeobecnou módou a určitým druhem emancipace vzdělanějších měšťanů. Touha po poznávání jiných krajů a historických památek byla podnětem k cestám i mnohým zvídavým romantikům. Vzpomeňme jen na turistické výkony našeho obrozeneckého básníka, Karla Hynka Máchy, který dokázal zdolat za den až 60 km.

Cestování v jezdeckém sedle či kočárem nebo poštovním dostavníkem bylo ještě na počátku 18. století výsadou majetnějších vrstev, jejichž cesty však byly převážně účelové. Tehdy ještě nebylo tak běžné opouštět domov a vrhat se do dobrodružství a nejistoty a především do značného nepohodlí, neboť trmácení se po špatných cestách bývalo často strastiplné. Nejčastějšími cestovateli byli různí poslové s diplomatickými či vojenskými zprávami a obchodníci. Potřeba rychlého doručování listin, cenností, nařízení a vyhlášek a psaní nejrůznějšího druhu, si vynutila postupné rozšiřování sítě pošt a přepřahacích stanic. Pošty zajišťovaly přepravu nejen listovních a balíkových zásilek, ale i dopravu osob, včetně dalších služeb, např. stravování po určité ujeté vzdálenosti a noclehy pří vícedenních trasách. V místech, kde byla poštovní stanice, vznikaly rychle zájezdní i jiné hostince, přibývaly možnosti ubytování, dařilo se řemeslům, souvisejícím s dostavníkovou dopravou.

V českých zemích se po roce 1526, tedy po nástupu rakouských Habsburků na český trůn, staly hlavními spojnicemi říšské silnice Praha – Vídeň, Praha – Linec, Řezno či Norimberk a Olomouc - Brno - Vídeň. Základní osy se později postupně propojovaly příčnými a různými vedlejšími cestami, po nichž bylo ale zakázáno vozit obchodní zboží. Hlavní tahy se staly výnosným artiklem kvůli placení cla a mýta a povinnosti nuceného skladu. Údržba cest byla totiž povinností vrchnosti, jejímž územím cesta procházela a z těchto příjmů měla cesty udržovat.

Cesty, ani ty hlavní, neměla nejméně do poloviny 18. století pevný podklad a často ani povrch. Jejich sjízdnost byla tedy v závislosti na počasí značně proměnlivá. Bezpečnost cestování proti přepadávání loupežnými bandami se řešila stálou vojenskou či policejní asistencí a dalšími opatřeními. Např. v lesních úsecích musel být les vymýcen na šířku asi 30m podél cesty, což platilo už někdy od 14. století. Naříkání na stav cest a úmorné podmínky cestování, byly častým tématem společenské konverzace i korespondence. Ukázka ze soukromého dobového dopisu z r. 1797 líčí dojmy muže, cestujícího poštovním dostavníkem na trase Drážďany – Karlovy Vary.:

… po bědných cestách smutnými krajinami a při neustávajícím dešti jsem se dostal do malého hornického města Eibenstock, a konečně i přes sasskou hranici do Čech…A zde byl počátek všech bídných nocležen a kvartýrů. Nepohodlí a špína byly tu všude domovem…Ustarán a ve špatné náladě jsem dosáhl pozdě večer městečka Nejdek, poté co jsem za šestnáct hodin urazil sotva pět mil*).

V době panování císařovny Marie Terezie bylo konečně přikročeno k modernizaci cest, schváleno šest hlavních říšských silnic, a ty budovány po francouzském vzoru. Houstnoucí provoz si totiž neodkladně žádal výstavbu umělých silnic s pevným podkladem i povrchem a s odvodňovacími příkopy. Tato proměna, která výrazně zkvalitnila cestování, měla svůj původ

ve Francii. V roce 1741 vznikla v Paříži vysoká technická škola pro stavební a silniční inženýry. Na konci téhož století měla Francie základní síť nových moderních státních silnic, jejichž stanovená šíře 10m umožňovala bezpečné vyhnutí dvou formanských vozů. K novým státním silnicím přibyli i noví státní zaměstnanci, cestáři, kteří měli na starost údržbu a prováděli průběžně i drobné opravy.

Po Napoleonských válkách se pokračovalo v modernizaci silniční sítě i v rakouské monarchii. V Čechách se intenzivně stavělo ve 20. – 40. letech 19. století za nejvyššího purkrabího (tedy českého zemského správce) hraběte Karla Chotka, jenž se rovněž zasloužil o rozkvět Prahy, která si ho do současnosti připomíná v místních názvech – Chotkova ulice a Chotkovy sady u Pražského hradu. V roce 1848 byla síť říšských silnic dokončena, podél nich vysázené okrasné nebo ovocné stromy, které poskytovaly stín i hospodářský užitek. Dodnes mají Čechy, také díky své zeměpisné poloze, jednu z nejhustších silničních sítí v Evropě.

Technický vývoj a modernizace se dotkly i kočárů a poštovních dostavníků. Původní zavěšení korby v řemení nijak nezpříjemňovalo cestujícím jízdu samu, dokud nebylo nahrazeno ocelovými pružinami, umístěnými přímo pod nápravy kočárů, čímž se celá konstrukce zpevnila a přestala se při rychlé jízdě kymácet. Na výrobě kočárů se podíleli karosáři, kováři, zámečníci, truhláři, řezbáři, sedláři a čalouníci, lakýrníci, malíři erbů, sklenáři, tapetáři a prýmkaři, cizeléři, zlatníci. Firmy, které vyráběly kočáry a dostavníky patřily k nejvýnosnějším. Jak takový poštovní dostavník z roku 1787 vypadal, si můžeme představit z následujícího popisu:

…Ve voze sedí obyčejně deset osob. Sedí se zde velmi pohodlně, uprostřed bývá ještě místo pro malý stolek…Každá stěna má jedno velké a dvě malá okna. Zcela vpředu mohou sedět další tři osoby za poloviční jízdné… Za i před korbou jsou umístěny koše se senem, kufry a kabáty.

Poštovní služby v celé své šíři byly řízeny až do roku 1722 hraběcím rodem Paarů. Hrabě jako nejvyšší dvorský poštmistr zodpovídal za jejich provozuschopnost a patřil mu veškerý zisk z této činnosti. Výnosy z poštovnictví byly čím dál vyšší, ale současně se zvyšovaly i náklady na jeho provozování. Náklady na budování a údržbu silnic postupně přebíral stát, a tak došlo k tomu, co se dalo předpokládat, že toto paarovské léno bylo císařem zrušeno a tzv. inkamerací převedeno na císařskou korunu, neboli do státní správy. Hraběti z Paaru zůstal titul a roční výkup 66 000,- zlatých, později už mu byl zachován jen titul. A stát si své výnosy přísně hlídal. Nejen zákazem formanům, vozit poštu, event. pasažéry za úplatu, ale zřídil k tomu v Praze v roce 1753 i zvláštní úřad poštovního pojezdného, jehož povinností bylo kontrolovat nejen formany, ale okulární vizitací brašen „poslů, Židů a hokynářek“ odhalovat a zabavovat tajně přepravovanou korespondenci.

Poštovní provoz si časem vynutil pravidelné spoje, které se řídily jízdním řádem, postupně se zřizovaly i poštovní rychlíky. Vzdálenost Praha Vídeň bylo možné překonat bez nocování za 38 hodin. Poštovní rychlík prý jezdil nevídanou rychlostí 12km/hod. Dalším pokrokem byla koněspřežná železnice z Českých Budějovic do Lince, která zahájila zkušební provoz v roce 1827, a to už byl předstupeň skutečné železnice, jejíž první trasa z Vídně do Brna, Olomouce a dál do Haliče, nazvaná Severní dráha císaře Ferdinanda byla dokončena v roce 1839, a na níž se v roce 1845 připojila příčná trasa Praha - Olomouc. Ale to už je jiná kapitola.

Zdena Maršíková

*) poštovní míle byla asi 7 km

prameny: M. Hlavnička: Cestování v éře dostavníků, Wikipedie)

V roce 2013 jsme si připoměli 100 let od založení spolku Včelařů v Kardašově Řečici

V historii Místopisu Kardašovy Řečice od Jaromíra Hrubého se píše, že na sklonku 19. století (1873 a dále) bylo v Kardašově Řečici ve včelařském spolku 8 členů s 87 včelstvy. Datum ustavující schůze spolku Včelařů není dochován ani u základní organizace ani v Okresním archivu v Jindřichově Hradci. Dne 1. 3. 2013 jsem se

písemně obrátila na Český svaz včelařů, o. s., Křemencova 8, 115 24 Praha 1, a dostala jsem odpověď ve formě ofoceného Včelařského kalendáře z roku 1928, kde na straně poř. č. 116 Kardašova Řečice je rok založení včelařského spolku 1913, předsedou K. Kratochvíl, truhl., jednatel Ferd. Skalník, obchod., počet členů 26.

V zachovaném Peněžním deníku z roku 1914-1972 od 1. 11. 1913 do 31. 12. 1913 zaplatilo 19 členů členské známky a pojištění ve výši 4,60 K za člena a od 1. 1. 1914 do 21. 5. 1914 zaplatilo 10 členů členské známky a pojištění 4,60 K za člena, a to z Kardašovy Řečice, Doňova, Oujezdce, Zahoří, Nítovic, Cikaru, Vilémky, Kařťýna, Řehořinek, Černé a Pohoří.

Ze zápisu valné hromady včelařského spolku Kardašova Řečice konané dne 27. ledna 1952 se dočítám, že-cituji: „ONV Soběslav žádá převedení všech obcí patřících do okresu Soběslav, aby se začlenily do spolků v jejich okresu.“ V úvahu a vypuštění připadají Nítovice, Pleše, Doňov, Újezdec, Zahoří, Višňová a Vřesná v počtu 37 členů s 255 včelstvy.

Zápis výborové schůze z 9. března 1952 informuje, že-cituji: „členové obce Mostečná následkem úpravy okresních hranic hlásí do našeho spolku 5 členů s 28 včelstvy.“

V roce 2013 má základní organizace 28 členů s členským příspěvkem 16,- Kč za včelstvo a 200,- Kč na člena.

Ing. Marie Rukavičková, jednatelka ZO ČSV Kardašova Řečice

Ohlédnutí za pohádkou …

Pohádková Třeboň

Pohádková Třeboň je název divadelní přehlídky amatérských souborů, hrajících pro děti. Této přehlídky se zúčastnil i Ochotnický divadelní soubor J. K. Tyl z Kardašovy Řečice s pohádkou „Jak čert vyletěl z kůže“, a to v sobotu 30. listopadu.

K odpolednímu představení jsme vyjeli ihned po obědě, abychom se seznámili s třeboňským divadlem. Cesta jemčinskými lesy byla krátká a hned jsme byli na třeboňském náměstí, kde jsme vpravo viděli bíle zářící hotel Bílý koníček, vlevo pak vstupní bránu do divadla. Malý poutač s ještě menším plakátkem formátu jako velký školní sešit A4 oznamuje, že se zde bude hrát pohádka „Jak čert vyletěl z kůže.“

Třeboňské náměstí bylo plné prodejních stánků, v podloubí vytrubovali třeboňští trubači vánoční koledy, voní opékané uzeniny a vůně hřebíčku z horkých svařáků. Ale rychle do divadla, seznámit se se scénou, hledištěm a jeho zázemím. Divadélko je to malé, ale krásné. Stupňovitá pohodlná sedadla byla připravena přijmout malé i velké diváky. Jsme zde přece jenom neznámí – uvidíme, zda se těch sto sedadel naplní. Hlavně ať jich přijde víc než patnáct – to je totiž všech členů našeho obsazení této hry. Snad diváci budou v přesile!

Již jsme vlezli do svých divadelních obleků a někdo navrhl, abychom se šli kouknout ven, že si uděláme fotku před „Koníčkem“. Ani to moc dlouho netrvalo a stali jsme se středem pozornosti.

„Jé to jsou pěkný čerti, můžeme se s vámi vyfotit?“

„No jó, my zde hrajeme krásnou pohádku „Jak čert vyletěl z kůže“, ve tři začínáme.“

Chtělo by to takový dav lidí pozvat hlasitěji, jako to dělaly kočovné divadelní společnosti. Tak jó a už vyvoláváme: „Vážení přítomní, ustaňte v nakupování a slyšte pozvání do divadla na pravou českou pohádku, kde uvidíte opravdového krále s opravdovou zlatou korunou, zlatým žezlem a ovocem, tedy jablkem, uvidíte i jeho generála Rapla, jeho uniforma je nažehlená a také zlatem ozdobená. Neváhejte a přijďte do divadla, které za půl hodiny začíná. Dále tam uvidíte ševce Klabánka, který boty čertovskou kůží podráží a ty opravdu netlačí, vydrží prý 50 let, kam se na ně hrabou ty dnešní lepeňáky, které když prší, opravdu nejdou nosit. Švec Klabánek má ale i hezkou dceru Madlenku, za kterou mu mladý čert chodí. Jak to dopadne, uvidíte v této pohádce. Uslyšíte i milostnou píseň, jak k sobě malého kocourka Madlenka přivolává, za kterého je mladý čert proměněn. Slyšte a ustaňte v nakupování zbytečností, které

při nejbližším plesu dáte do tomboly. Přijďte a uvidíte ještě babku kořenářku, jak také houby hledá a co všechno v lese najde, to se podivíte. Vstoupíte také i s Kašpárkem do pravého pekla, kde na ohnivém křesle sám Luciper sedí a čertovskou chásku línou k práci nutí. Budete svědky, jak čert z kůže vyletí a také, jak to v pekle vypadá, když se čerti žení. Neváhejte a přijďte do divadla, tato pohádka je v „akci“, čímž ušetříte až 20 % na vstupném.“

Tak nějak jsme zvali diváky do divadla. Ještě pár fotek s náhodnými chodci a dětmi, i mladé holky se chtějí s čertem v objetí vyfotit. Mladá Číňanka nebo Vietnamka nechala stánek stánkem, řka: „Já tě fotit budu domu“ – asi do Číny, no pane to je pocta! Pytel s nápisem, že je na hříšníky a zloděje zaujal ty, kteří sdělovali, že nám na zloděje ukážou: „Berete objednávky?“

„Jo, jo, berem, ale jen elektronicky na www.peklo. To je poslední reklamní rozmluva a teď honem zpět do divadla dokončit líčení, čertice učesat, vlastně rozdrbat. Poslední zvonění a už zve Kašpárek k úvodní písni. Rychle se ještě jako popliváme a šeptem si popřejeme: „Potvoro, breptej“. A teď již zní Kašpárkova živě zpívaná píseň. Divadlo začíná. Zpívá i švec, jak šije boty, zpívá i koktavý čert, no zpívá, no zpívá tak, jak čert kokta může zpívat. No a než jsme se nadáli, je tu závěrečná píseň o gatích, co visely na plotě a děkovačka. Naprosté ticho během celého představení propuká v dlouhý potlesk – divadlo se líbilo! Teď si uvědomuji, že vlastně sál byl úplně plný – vrchovatý, tolik lidiček jsme do divadla odpoledne pozvali? Asi ne, ale mám dobrý pocit, že náš vstup mezi účastníky předvánočního trhu přispěl k dobré náladě a i propagaci Kardašovy Řečice a jejího ochotnického divadla. Rychle ještě společná fotka v hledišti a jdeme vyskákat z kožichů a uniforem. Postávající pán s dětmi přistupuje k našemu hloučku a říká: „Chtěli jsme vám říct, že to byla hezká pohádka, výpravná, neošizená, úsměvná. Dobře jsme se bavili. Řečici dobře znám. Mějte se dobře.“

Je zřejmé, že hra se divákům líbila. „A co, vám se to líbilo?“ ptáme se asi správce.

„No, já vám něco řeknu, víte, ta vaše pohádka byla jiná, úsměvná, veselá i poutavá, já když se mi to nelíbí, jdu si do průjezdu bafnout, no a vidíte, já tu stojím bez cigára, nemohl jsem odejít. Tak čau.“

No ano, ten človíček jednoduše, jednou větou zhodnotil naši inscenaci lépe, než když nám někdo třese rukou, až nám v rameni praská. Rychle balíme fidlátka, ještě se otáčím a zdá se mi, že ta dřevěná loutka Škrholy (divadlo má i loutkovou scénu) má bradu spadlou až na vestě, asi byl spokojen a jelikož špatně vidím, tak se mi zdálo, že se i usmál. „Hele, tak tě pic a někdy v Třeboni nashle.“

Jedeme domů s dobrým pocitem a již se těšíme na společnou večeři, jsme hladoví jak herci, tedy vlci. Režie hodnotí celý tento divadelní rok, děkuje všem za věnovaný čas nácviku hry i hereckému přednesu. Připomínáme si veselé zážitky, třeba jak v Nové Bystřici malé děvčátko radilo nejen Kašpárkovi, kam má jít, ale i babce kořenářce, že tam je ještě jedna houba za pařezem, s mladým čertem si chtěla povídat a generálovi sdělila: „Máš klobouk obráceně“. Ztichla, až když se otevřelo peklo.

Jedna divadelní hra končí a už se připravuje nová. Věřím, že dobrá, veselá i zábavná. Dříve úspěšně zahraná představení nás zavazují představit našemu publiku opět veselou hru.

No a co popřát našim ochotníkům – šťastnou ruku při výběru hry, dobré obsazení a mnoho spokojených diváků.

Tak tedy: „Zlomte vaz!“

www.stetin.cz
(Stanislav Červenka st.)

Ze sportu …

Půlmaratón přilákal četné hosty

Téměř sto účastníků měl 21. září 2013 druhý ročník řečického půlmaratónu, závodu na 21,1 km v okolí našeho města. Trasa vedla přes Babky do jemčinských lesů a přes Cikar a Řehořinky zpátky do K. Řečice. Účastníci ji běželi dvakrát.

Již brzy odpoledne se začali shromažďovat, rozcvičovat a seznamovat se s tratí četní účastníci, natěšení na soupeření s ostatními i sami se sebou. Většina účastníků byla místních,

ale nezanedbatelný počet byl i z poměrně vzdálených koutů naší země, což svědčí o atraktivitě našeho závodu, který se koná s podporou našeho města. K tomu přispěla i návštěva předsedy Senátu Parlamentu ČR pana Štěcha, který celý závod odstartoval a zavzpomínal při tom na své běžecké začátky, kdy se věnoval přespolnímu běhu. Deštivé počasí nezastavilo nikoho z účastníků a po necelé hodině začali dobíhat první borci do cíle prvního kola, kde někteří končili, ale většina běžela i kolo druhé. V závodě se místní běžci určitě neztratili a zejména rodina Michálkova byla na stupních vítězů ve všech kategoriích.

Poděkování si zaslouží všichni účastníci, kteří pomáhají na svět nové tradici, která do našeho města určitě patří a město ji hodlá i nadále podporovat.

Zvláštní poděkování pak patří organizátorům závodu Z. Michálkovi a M. Michalovi, jakož i všem rozhodčím, měřičům i komentátorům závodu K. Slámovi a K. Machovi.

Cyklistika do Kardašovy Řečice patří

Po určité pauze se do našeho města vrátil cyklistický závod, který uspořádala parta nadšenců kolem Jiřího Bártů, Zbyňka Michálka a Miroslava Michala s podporou města a dalších sponzorů.

Po dlouhé přípravě přivítala účastníky závodu vzorně upravená plocha řečického hřiště s nezbytným zázemím, jako je velkoplošný stan, sezení, ozvučení, ale i občerstvení a šatny se sprchami. Nejdůležitější ale bylo slunečné počasí, dobrá nálada a nadšení všech účastníků, kterému jsem neodolal ani já a na poslední chvíli jsem si došel pro kolo a přihlásil jsem se mezi účastníky závodu. Mezi zkušenými cyklisty jsem si připadal jako Alenka v říši divů, většině jejich výrazů jsem nerozuměl a moje kolo mezi jejich stroji vzbuzovalo útrpné úsměvy.

Po závodu dětí na stadionu, kterému k naprosté spokojenosti chyběla pouze větší účast, odstartovala v poledne elitní kategorie na pět kol, t.j. celkem 50 km a pět minut po nich i kategorie ostatních na 2 okruhy, do které jsem se zařadil i já. Vyrazil jsem s určitým zpožděním a snažil jsem se dojet hlavní peloton, což se mi po určité době podařilo a dokonce jsem předjel i některé jeho účastníky, což ovšem netrvalo dlouho a za chvíli oni předjeli mně. Z popelovské cesty jsem zahnul po nově opravené cestě k Masarykovi a od něho k Vilémce, kde nás čekala první vážná zkouška v podobě sice krátkého, ale velmi strmého kopce přímo do lesa. Odtud jsme se obloukem přes les vrátili zpátky po lesních cestách, kde mi velké problémy dělaly četné kořeny na trati a já jsem pochopil výraz „celopérák“, t.j. celkově odpružené kolo, které umožňuje mnohem snáze tyto překážky překonat, což jsem viděl u cyklistů, kteří mne lehce předjeli. Z kopce jsme prudce sjížděli k Masarykovi, kde nás čekala občerstvovací stanice, a poté opět do kopce směrem k mnichovské šmajdině, za níž jsme zabočili do leva a po poli jsme se vrátili rovně směrem k Řečici, kde jsme projeli přípravnou starého kravína a před hřbitovem jsme sjeli k „válenicím“ zpátky ke hřišti. Projel jsem cílovou branou, ale bohužel mě čekalo ještě jedno kolo, které jak jsem brzy zjistil, bylo mnohem horší než první. Peloton se již dostatečně roztáhl, takže bylo místa dost, ale začaly ubývat síly. Kopeček u Vilémky jsem z poloviny vytlačil, na kořenech mě začali předjíždět elitní závodníci o jedno kolo a já jsem začal litovat, že jsem se do něčeho takového vůbec přihlásil. Náladu mi spravila občerstvovací stanice u Masaryka a vzhledem k tomu, že daleko přede mnou i za mnou nikdo nejel, v klidu jsem vyjel na kopec nad Řečicí a ve sjezdu přes pole jsem zjistil, že ten závod vlastně není vůbec špatný a že z kopce to jelo skoro samo. Cíl se blížil, povzbuzování diváků mi vynahradilo předchozí námahu a po dojetí jsem zjistil, že někteří závodníci byli dokonce ještě za mnou. Dodatečně jsem pak zjistil, že většina z nich jela o tři kola víc než já, ale náladu mi to nemohlo zkazit, do cíle jsem dojel a užíval jsem si pohodu po závodě mezi mnohem zkušenějšími kolegy. Náladu mi zvedla dobrá klobása a pivo, pěkné podzimní počasí i kamarádská atmosféra všech účastníků i pořadatelů. Třešničkou na dortu pak bylo vystoupení BIKETRIAL EXHIBICE v podání Jana Šmída a Lukáše Müllera z Jindřichova Hradce, ve kterém oba ukázali, co všechno se dá s kolem udělat. Následovalo vyhlášení vítězů ve všech kategoriích, kam jsem se na stupně vítězů ve své kategorii dostal i já, ale je třeba sportovně uznat, že v naší kategorii jsme byli pouze dva, takže jsem to měl snazší.

Tuto reportáž z trati jsem přinesl doslova s nasazením vlastního života a všechny zážitky jsou pravdivé a zažil jsem je na vlastní kůži. Poděkování patří všem organizátorům závodu v čele s Jiřím Bártů, Zbyňkem Michálkem a Miroslavem Michalem a početnému týmu rozhodčích a zapisovatelů, ale i skvělému komentáři Karla Slámy. Již teď se těším na příští ročník.

Sportu zdar a cyklistice zvlášť!

MVDr. Petr Nekut

První ročník MTB závodu horských kol „O řečického kapra“

Horská kola jsou fenoménem moderní doby a není snad rodiny, kde by tento kovový oř chyběl. Spousta nadšenců se této cyklistické kategorii věnuje rekreačně a nemalá část i závodně. I v našem městě je poměrně široký okruh sportovců, kterým řídítka horských kol učarovala, někteří jezdí jen tak pro radost a někteří se aktivně účastní závodů této kategorie, kterých za poslední roky vyrostlo jako hub po dešti. Skupina těchto nadšenců kolem Jiřího Bártů se rozhodla dostat tuto pěknou kategorii cyklistických závodů do našeho města a na sobotu 28. září uspořádala závod horských kol pro několik kategorií závodníků. Do příprav se všichni vrhli s vervou a během několikatýdenních příprav vybrali velice pěknou trať. Do jejího plánování musela vstoupit i jednání se soukromými vlastníky pozemků, u nichž organizátoři nalezli pochopení a patří jim proto poděkování jak za pochopení, tak i za podporu.

Dlouho se přemýšlelo o názvu závodu a nakonec se organizátoři přiklonili k připomenutí tradice našeho regionu, k rybníkářství a jihočeskému kapru. A to také proto, že v Kardašově Řečici sídlí významná firma, Rybářství Kardašova Řečice, která produkuje právě kapry a dodává je na trhy po celé Evropě. Majitel této společnosti pan Zajíc je nakloněn podpoře těchto aktivit, patří mu za to velký dík. I tento závod podpořil svou produkcí a závodníci, kteří se sjeli z celé republiky, mohli nakonec okusit, jak chutná kapr z jižních Čech.

Organizátorům přálo i počasí a od časného rána se sjížděli závodníci, kteří prošli registrací. Mnozí z nich se vydali na trať, aby si vyzkoušeli, co je čeká při samotném závodu. Snad všichni, co se po nájezdu trati vraceli, si chválili, jak byla trať vybraná a současně hodnotili její obtížnost. Záhy začala soutěž těch nejmenších dětí, které měly svou soutěžní premiéru na trati, vytyčené na tréninkovém hřišti. Z očí dětských soutěžících bylo možné vytušit opravdové soustředění a zapálení pro soutěž. Ti nejlepší byli po zásluze oceněni. Na tuto dětskou soutěž již navázala soutěž dospělých a věřte, že bylo co sledovat. Ve startovním poli bylo hodně místních borců a byli náležitě povzbuzováni místními diváky. Velice příjemná a závod pozvedávající do jiné roviny byla účast mistra České republiky Ivana Rybaříka, který je současně vítězem jednoho z nejtěžších etapových závodů na světě – Crocodiletrophy. Výkon tohoto borce byl zřejmý hned po prvním kole a jen málokdo pochyboval o dalším průběhu závodu. Prostě soutěžilo se a bylo se nač dívat po celé odpoledne. Po skončení závodu proběhlo vyhlášení s předáním cen těm nejlepším a věrni názvu soutěže získali soutěžící živé kapry z produkce již zmíněné firmy. Je samozřejmé, že nejenom pan Zajíc pomohl celému podniku. Je tu další řada sponzorů, bez jejichž pomoci by nebylo možné takový soutěžní den uspořádat, a je potřeba je zde zmínit a aspoň touto formou jim vyslovit velké poděkování. Mezi prvními je to Město Kardašova Řečice, firma PRODOLI – výrobce kol z Veselí nad Lužnicí, firma RAUSTAV – Petr Hanzlík, H+V Audit, daně – Ing. Hanzlíková, Pneuservis Kodým, Střechy Novák, Zednictví Zelenka, Truhlářství Petr Mareš, CA Technik Jan Čapek – Veselí nad Lužnicí, Elektroinstalace – opravy Jiří Bártů, Iva Janečková, Hostinec u Nekutů, Signum Deštná, Hospůdka na hřišti – J+J Böhmovi, Drogerie TETA.

Na závěr je potřeba připomenout, že celý soutěžní den byl podpořen doborovolnou prací mnoha místních nadšenců a ochotných lidiček, kteří pomáhali ve všech oblastech organizace závodu. Všichni soutěžící si pochvalovali celý soutěžní den a valná většina přislíbila účast na dalším ročníku, který je tentokrát plánován na 19. 7. 2014.

Organizátoři ještě jednou všem děkují a těší se společně s vámi na druhý ročník.

Jiří Bártů ml.

ODDÍL KRASOBRUSLENÍ TJ LOKOMOTIVA VESELÍ NAD LUŽNICÍ POŘÁDÁ NÁBOR KRASOBRUSLENÍ

Zveme všechny holky a kluky, kteří mají rádi brusle a led, do našeho kurzu bruslení!!!

Pro ty, kteří o našem klubu ještě neslyšeli…

Díky MUDr.Soně Fucimanové, Slávky Kadlecové a také skvělé trenérce Erice Štěpničkové nám vznikl na podzim 2009 ve Veselí nad Lužnicí oddíl krasobruslení. Od září 2011, kdy se Erika přestěhovala do Pardubic, dojíždí do Veselí nad Lužnicí dvě zkušené trenérky Kateřina Bednářová a Zuzana Soukupová a díky nim máme i mezi rodiči školené asistenty, kteří pomáhají zvláště těm menším dětem s jejich prvními rozjezdy na ledě.

Do oddílu momentálně dochází přibližně 26 dětí a většina z nich se již zúčastnila i několika závodů pořádanými kraso oddíly v různých částech republiky, ze kterých si přivezli i pár cenných umístění.

Samozřejmě nestačí bruslit jen v průběhu sezóny, a proto se děti účastní zimních i letních soustředění a trénují baletní a gymnastické prvky, které ke krasobruslení prostě patří.

Na závěr bych chtěla dodat, že jen díky svým dcerám mám možnost pozorovat, jakou radost jim tento krásný sport působí. Co je krásnějšího než vidět své dítě, jak je šťastné ze svých úspěchů?

Myslím, že v dnešní době počítačů a chytrých mobilů je vzácné vidět dítě, které se chce věnovat nějakému sportu.

V případě zájmu nás můžete navštívit vždy v době tréninku na zimním stadionu a to v :

Po 14:45 - 15:45
St 15:00 - 16:00
Pá 13:15 - 14:15

Další informace Vám poskytne trenérka Kateřina Bednářová na tel. č.: 731 230 809
Také si nás můžete najít na internetových stránkách - www.krasoveseli.cz
Za oddíl Vám přeji mnoho zdraví, štěstí a úspěchů v novém roce 2014.

Anna Halászová

Mezioddílové závody v Ústí nad Labem

Lední revue "Sněhurka

MÍČOVÝ SEDMIBOJ DVOJIC V JINDŘICHOVĚ HRADCI

28. října se uskutečnil pod vedením Oty Kinšta 3. ročník Míčového sedmiboje dvojic, který je vázán na Sportovní halu v Jindřichově Hradci. Bylo přihlášeno celkem 20 týmů, z toho 3 smíšené. Kardašovu Řečici reprezentovali Petr Skalický s Jéňou Stradou a vlastně i já s jindřichohradeckým Martinem Hunalem. Samotná soutěž je otevřená a mohou se jí zúčastnit

dvoučlenné týmy jak z ČR, tak i ze zahraničí. Letos měl největší zastoupení Jindřichův Hradec. Přijeli však i sportovci z Prahy, Českých Budějovic, Sezimova Ústí či Žirovnice a dalších míst Jihočeského kraje popř. Vysočiny.

Míčový sedmiboj jako takový vyžaduje od zúčastněných určitou trénovanost, souhru ve většině disciplin a je i testem fyzické a psychické vyzrálosti. Toto vše nejlépe ve své hře naplnili Renata a Viktor Dvořákovi, kteří obhájili své loňské prvenství. Vítězové podávali nejvyrovnanější výkony a vybrali si slabší chvilky pouze v košíkové a stolním tenise. Úroveň ostatních hráček a hráčů byla též solidní, dost záleželo na rozlosování. Hrálo se totiž vyřazovacím systémem.

Závěrem lze konstatovat, že organizace sportovního klání měla přijatelnou úroveň, soutěž proběhla poměrně v pohodě a odměny vítězným dvojicím byly též na úrovni.

Konečné pořadí prvních deseti dvojic:

(sled her: 1. odbíjená 2. nohejbal 3. házená-sedmičky 4. kopaná - penalty 5. líný tenis 6. košíková-šestky 7. stolní tenis)

1. SABARIX/R.aV.Dvořákovi/ Praha 27 b. /1.3 2.3 3.9 4.3 5.9 6.0 7.0/
2. POHODA/O.Kinšt,O.Peckert/ Jindř.Hradec 25 b. /1.4 2.0 3.3 4.2 5.0 6.97.7/
3. KORBEL-STRNAD Jindřichův Hradec 24 b. /l.0 2.0 3.2 4.9 5.5 6.3 7.5/
4. MY DVA /M.a D.Železní/ Praha 22 b. /1.7 2.0 3.0 4.0 5.3 6.3 7.9/
5. SVOBOĎÁCI/J.Svoboda,D.Pavlů/ J.Hrad. 19 b. /1.2 2.7 3.3 4.0 5.0 6.7 7.0/
6. NETÁHLA/R.Křenek,M.Plíhal/ J.Hr.,Žirov.17 b. /1.5 2.9 3.0 4.0 5.0 6.07.3/
7. SLOVANISTÉ/K.Hloušek.M.Hunal/ 17 b. /1.0 2.0 3.0 4.5 5.3 6.5 7.4/
8. ÚSTEČÁCI/J.Přibyl,J.Drastich/ Sezim.Ústí 16 b. /1.3 2.0 3.7 4.4 5.2 6.07.0/
9. ŽELEZŇÁCI/M.a G.Železní/ Praha 15 b. /1.9 2.3 3.0 4.0 5.3 6.0 7.0/
10. LIŠÁCI/L.a M.Liškovi/ Jindř.Hradec 11 b. /1.0 2.0 3.0 4.0 5.7 6.4 7.0/

Karel Hloušek

Inzeráty, nabídky, oznámení …

Fokus Tábor je tu i pro občany z Jindřichohradecka

Fokus Tábor je nestátní nezisková organizace zaměřená na odbornou pomoc lidem s vážným duševním onemocněním, jako je schizofrenie nebo jiné psychotické onemocnění. Na Táborsku působí již od roku 2001.
Sdružení se snaží podporovat lidi s duševním onemocněním v rozvoji sebedůvěry, samostatnosti a vhodných možností osobní realizace, tak aby mohli žít spokojený život v běžné společnosti. Poskytování služeb zajišťuje Komunitní tým, který zejména terénní formou poskytuje intenzivní individuální podporu klientům v tíživých životních situacích.

Od 1. 1. 2013 FOKUS Tábor realizuje projekt financovaný prostřednictvím ESF OPLZZ – Rozvoj case managementu pro lidi s duševním onemocněním na území Jihočeského kraje. Hlavním cílem projektu je zajistit dostupnost komunitní péče pro lidi s duševním onemocněním na území Jihočeského kraje, kde dosud tato služba chyběla nebo nebyla dostatečná. Jedná se zejména o oblast Jindřichohradecka a Dačicka, Soběslavska, Veselska a Týna nad Vltavou.

Od 1. května 2013 bylo otevřeno nové pracoviště sdružení i v Jindřichově Hradci. Poskytování služeb zde zajišťují tři sociální pracovníci. Tento Komunitní tým již zahájil spolupráci s místními lékaři, samosprávou a poskytovateli dalších sociálních služeb. Podpora a pomoc klientům s duševním onemocněním je poskytována především terénní formou přímo v jejich bydlišti.

Komunitní tým pomáhá klientům nalézt řešení složité osobní situace způsobené například ztrátou zaměstnání, špatnými vztahy s okolím či ztrátou bydlení. Poskytuje pomoc při aktivním předcházení a zvládání krizových situací spojených se zhoršením zdravotního stavu. Tým se

také snaží podpořit klientovu sebedůvěru a dovednosti potřebné k psychické pohodě a zlepšení kvality života. Pracovníci poskytnou informace o existujících sociálních službách a mohou zprostředkovat jejich poskytování.

Služby jsou poskytovány zcela zdarma. Provozní doba jindřichohradeckého pracoviště FOKUSU Tábor je v pracovní dny od 7:30 do 16:00. Kancelář sídlí v budově Úřadu práce v Jindřichově Hradci ve 3. patře.

Pokud potřebujete Vy nebo Váš blízký radu nebo pomoc, bez obav se obraťte na sdružení FOKUS Tábor, pracoviště Jindřichův Hradec, tel. 603 160 881, 777 721 705, 777 721 703. Více informací o naší službě naleznete také na **www.fokustabor.cz**

esf evropský sociální fond v ČR | EVROPSKÁ UNIE | OPERAČNÍ PROGRAM LIDSKÉ ZDROJE A ZAMĚSTNANOST | PODPORUJEME VAŠI BUDOUCNOST www.esfcr.cz

Milé dámy!

Od 1. 10. 2013 je nově otevřené nehtové studio v Kardašově Řečici v ulici J. Hrubého 671. Používám kvalitní nehtovou kosmetiku za přijatelné ceny. První zákaznice má **10% slevu** a každé šesté doplnění je zdarma. Můžete si u mě zakoupit dárkové poukazy jako dárek pro své blízké. A jako zimní akci jsem pro Vás připravila pro studenty **15%sleva** na maturitní plesy.

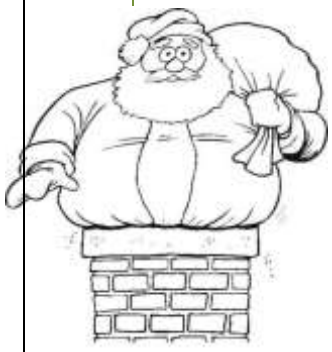
Tímto Vás zvu do příjemného prostředí na modeláž nehtů nebo manikúru, protože vaše ruce jsou odrazem vás samotné!

Karolína Růžičková
tel.: 608 847 382, **www.nehtove-studio-k.cz**

Prodám byt …

Prodám byt v osobním vlastnictví v Kardašově Řečici ve 3. patře (4 podl. pan. dům) 3+1 a garáž. Byt je kompletně zrekonstruovaný (obklady, dlažby, lamino podlahy, stropní trámy). Panelový dům (zateplený, nová plastová okna, nový výtah). Cena: 1.200.000,- Kč. Mobilní telefon 721 308 616.

CHCETE UDĚLAT SVÉ RODINĚ RADOST A NEMÁTE DOSTATEK FINANCÍ ?

DO 24 HODIN SPLNÍME VAŠE I JEJICH PŘÁNÍ !

BANKOVNÍ I NEBANKOVNÍ PŮJČKY.

FÉROVÉ JEDNÁNÍ A PODMÍNKY.

VÁM VŠEM KRÁSNÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY, BOHATÉHO JEŽÍŠKA, KLID A POHODU

PŘEJE

GABRIELA DONÁTOVÁ-KUBÍČOVÁ

739 471 011

Tříkrálový koncert

V pátek **3. ledna 2014** se v kostele sv. Jana Křtitele v Kardašově Řečici koná již tradiční „Tříkrálový koncert“. Účinkuje Pěvecký sbor Smetana z Jindřichova Hradce pod vedením sbormistra Štěpána Štrupla. Začátek **v 18 hodin**, vstupné dobrovolné. Těšíme se na vaši účast.

Mgr. Karel Sláma

Modelářský ples – 25. 1. 2014

Model klub Kardašova Řečice společně se Šikulkami pořádá **25. ledna 2014** od **20 hodin** další modelářský ples. Můžete se těšit na hudební doprovod místní hudební skupiny Baret, na několik zajímavých vystoupení a tombolu. V ceně vstupného již tradičně získáváte občerstvení v podobě čerstvě smaženého řízku a placatice jindřichohradeckého rumu s etiketou připomínající tento ples. Lístky budou v předprodeji začátkem ledna a budete si je moci zakoupit v bufetu na autobusové zastávce. Na webu model klubu bude vystaven zasedací pořádek, abyste si mohli dopředu vybrat stůl.

Srdečně Vás zvou místní modeláři

Divadelní ples

V sobotu **8. února 2014** od **20 hodin** se v místním kulturním domě bude konat divadelní ples, o kterém jsme vás informovali již v minulém čísle ŘZ. Ples bude ve stylu žhavého Španělska.

Na vás všechny se těší divadelníci

Vánoční bohoslužby

Farnost/kostel	**úterý 24.12.2013 Štědrý den**	**středa 25.12.2013 Slavnost Narození Páně**	**čtvrtek 26.12.2013 Svátek sv. Štěpána**	**neděle 29.12.2013 Svátek sv. Rodiny**	**úterý 31.12.2013 Památka sv. Silvestra I.**	**středa 1.1.2014 Slavnost Matky Boží Panny Marie**
Deštná u Jindřichova Hradce, sv. Ottona	24.00	11.00	11.00	11.00	19.00	11.00
Jindřichův Hradec, klášt. kostel sv. Kateřiny	---	---	---	18.00	---	18.00
Jindřichův Hradec, proboštský chrám Nanebevzetí P. Marie (tučně značeno – celebruje Mons. Pavel Posád	15.30 **D** **22.00**	**9.30**	9.30	9.30	16.00	9.30
Kardašova Řečice Narození sv. Jana Křtitele	22.00	9.30	9.30	9.30	17.00	9.30
Pluhův Žďár, Narození Panny Marie	---	14.00	14.00	14.00	---	14.00

BS=bohoslužba slova
D=mše svatá pro děti a rodiče

NEPŘEHLÉDNĚTE!

V neděli **22. prosince** se koná v kapli sv. Jana a Pavla **v Pleších** „Vánoční koncert.“ Začátek v **18.00** hodin, účinkuje Machovo kvarteto + děti. Vstupné dobrovolné**.**

-x-x-x-x-x-x-x-

Silvestrovská párty se koná **v hospodě v Pleších** 31. prosince od 19.00 hodin.

-x-x-x-x-x-x-x-

SDH Pleše a MS Borek Pleše vás zve na **V. společenský ples**, který se koná **v hospodě v Pleších 18. 01. 2014** od **20.00** hodin. Hraje Akord. je připravena bohatá tombola.

-x-x-x-x-x-x-x-

Obecní úřad Pleše připravuje na 22. 02. 2014 tradiční plešský masopust.

-x-x-x-x-x-x-x-

VÁNOČNÍ PRODEJ KAPRŮ

Rybářství Kardašova Řečice – areál naproti sádkám.

PRODEJNÍ DOBA:	**21. 12. – 23. 12. 2013**	**8.00 – 15.30 hodin**
CENA:	**I. jakost**	**70,-- Kč/1 kg**
	výběr	**80,-- Kč/1 kg**

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905.
Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665
Redakční rada: Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma,
Jitka Vondrková, František Beneš